

SZITTYAKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

2007. SZEPTEMBER

ÁRA: 240 Ft

SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ KIHALLGATÁSA (4. oldal)

DAVID IRVING:

HIMMLER MEGGYILKOLÁSA

5. oldal

DAVID DUKE:

A SZAKADÉK MÉLYÉRŐL

6. oldal

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:

ELLENÁLLÁS ÉS BEHÓDOLÁS

9. oldal

KENESSEY CSABA:

A FILOSZEMITA

13. oldal

Major Tibor

SZÁLASI FERENC A VÁLSÁG FÉRFIA

Az első világháború után a több ezer éves kárpáti magyar lét keretei összetörték. A trianoni békediktátum a kárpáti magyar léttérben teljesen új és történelem nélküli államszervezeteket létesített és az előmozdító elvek helyettesítésére – mint a történelem folyamán annyiszor – megint bevetette a nemzetiségi sérelmek viszálykodást támaztató kérdését. A nemzetiségi viszálykodásban aztán megdőlt a kárpát-dunai népeket védő Haza. Összeomlott a magyar történelmi egzisztencia is és az érintett népek a nemzetlét színvonala alá zuhantak.

A kérdés-komplexum szorító hatása alatt magyarságunkban előbb zsidó hatásra és túlnyomóan zsidó hozzájárulással proletár forradalmi nemzedék, s azt követően polgári reformnemzedék támadt. Mindkettő az átmenet elve alapján az osztálykérdések megoldásán erködködött. A különböző elgondolásokból politikai oldalak születtek, értékek cserélődtek, fogalmak átértelmeződtek, s népünk irtózatos vajúdásban átadta magát jövőjének megszületésének...

Az első judeo-bolsevizmus viharát, a megcsönkítést és gazdasági csődöt megért, átszenvedett ország önkéntelenül rádöbent, hogy az addigi szociális és politikai, nemzeti és keresztény életgyakorlat az ország biztos pusztulását s végleges felszámolását jelenti. Keresni kell egy olyan életformát, amely visszavezeti a magyarságot a pusztulás útjáról, ahová a 400 éves Habsburg-uralom lökte, a szentlászlói, könyveskalmáni, nagylajosi, mátyási fejlődést jelentő korok országútjára. Ez a magyar politikai áramlat az őskereszténység krisztusi szocializmusát, az ősmagyar életformákat az ősi magyar léttérrel jelentő és biztosító történelmi határokat kívánta megvalósítani, illetve régi piedesztáljára visszahelyezni. Az Isten, Haza és Család háromságának szolgálatát. A trianoni békediktátumot követően csonka Magyarországot áttörhetetlennek látszó ellenséges gyűrű vette körül, amely azonnal észrevette a magyar lélek megújulásának veszélyét, és mind külső, mind belső fizetett ügynökeken keresztül igyekezett a legsúlyosabb válságokat kirobbantani...

A válságok kirobbantása mögött ott állt a zsidó-szabadságharcos sajtó, amely már az első világháború alatt és azt követve gyűlölködő hangú hadjáratot folytatott

Magyarország ellen. Erkölcsei és hitbéli felfogásukat mi sem bizonyítja jobban, mint az alább közölt kommunista zsidó szózat, amelyet a magyarországi „proletárdiktatúra” alatt héber nyelven adtak ki, amelyet a „Zsidó szentegylet” látott el aláírással:

„... Hatezer éves vándorlásainknak úgy látszik fordulópontjára érkezünk. A magyar faj nem látta, hogy mi egészen másfajta emberek vagyunk. Mi vagyunk az Isten kiválasztott népe, akinek Jehova kegyelméből megadatott a kiváltság, hogy sohase kellett orcának verejtékével a mindennapi kenyerünket megkeresni. A programot – hála Jehovának – kiparíroztuk a kommunizmussal és ügyesen félrevezetett munkásokkal. Láthatóak, mint jöttek elő: Kun Béla, Szamuely és társai az erős keresztény magyarok kiirtására és kipusztítására, vagyonaikból való kifosztására. Nem bántottak ők egy zsidót sem. A zsidóságot mind személyében, mind vagyonában megkímélték. Templomaikat és hitüket nem bántották. A fő, hogy mi tudjuk, hogy zsidók vagyunk, és itt Magyarországon akarunk boldogulást szerezni. Ha kell, legyünk alázatosak. Ha kell, keresztelkedjünk ki! Hangoztassuk mindenkor, hogy csak szerény, egyszerű kereskedők akarunk lenni. Válljuk magunkat szintén magyaroknak! Magyarosítsuk neveinket, mert ez a legjobb módszer, ezzel lehet a magyar-fajta ostobaságát legjobban kihasználni. Minden vezető állást zsidó töltsön be! Sajtóinkkal, pénzzel, a szabadkőműves páholyokkal, semmitől vissza nem riadó agitációs eszközökkel, a Galilei-körök és más egyesületek, különféle szervezetek révén, ha most sikerül elaltatni ébredő magyarjainkat, úgy a parasztnak dolgozik, a magyar urak a mi szolgálóink, asszonyaik a mi szeretőink lesznek. Tehát most legyetek résen és ne sajnáljatok semmi áldozatot! Agitáljatok teljes erővel! Tudjátok, hogy a Talmud szerint a gójt megcsalni és felhasználni nem bűn, sőt ellenkezőleg: erény! Ha pedig Jehova úgy akarná, hogy ismét vándorútra keljünk, itt az ideje, hogy bosszúnkat a keresztényeken kitaláltván, romhalmazt és vértengert hagyjunk magunk után...”

E terv mögött állt az egész hazai zsidó nagykapitalizmus, a kirakat-keresztények és reklám magyarok díszes csoportjával. A kormányzat – az ellenzék – a kül- és belpolitika nyomására és a belső ideológiai struktúra hiányában bevezette a látszat-szocializmus, látszat-nemzeti érzés, s látszatközösségi szellem és a látszat-kereszténység szövetségéből álló állami életet, amelyet az államfőről Horthy-korszaknak szokás nevezni. A keresztény-kurzus, a fajvédő mozgalom, a keresztény-szocializmus, a szociáldemokrácia belerohadtak, beleveszték a korrupció, az elvtelenség mocsarába.

A magyarságnak az a része, amely nemcsak érzelmeiben, hanem képzettségében is egy új világ vezetőjévé és harcosává válhatott volna, megoszlott nyolc-tíz szervezet, párt és mozgalom között. A tudása, képzettsége az egymás legyűrését célzó politikai és hatalmi harcokban őrlődött a múlt század harmincas éveinek elejéig.

Az egész nemzeti, szociális és közösségi gondolat haláltusáját élte, amikor az olasz fasizmus egyre nyilvánvalóbbá váló eredményei és a németországi „Völkische Bewegung” döntő sikere megváltoztatták az örök történelmi ráhatások törvénye értelmében a magyarországi belső helyzetet is. A kiábrándult és csalódott magyar tömeg – hangsúlyozzuk, hogy egész Európa – mint valami csodabálzsamot és isteni gyógyírt szemlélte a fasizmus és a nemzetiszocializmus e két új politikai és gazdasági rendszer egyre gyorsuló előretörését és egyedülálló gazdasági sikereit.

Az új vihar előszele fújt már, amikor a magyar lélek megérett a látásra, hogy jönni kell valakinek, aki summázni képes a bajok sokféleségét és gyökerében oldja meg a magyar életkérdést. A Szamuelyek, Kun-Khon Bélák első gyilkos kísérletének megsemmisítésére még volt ereje a magyar népnek. A bűnös, opportunisták magatartás, amely ezt a győzelmet követte, nem ►

► tudott olyan lehetőséget találni a vérátömlesztésre, mely Magyarországot a gyógyulás útjára vezethette volna.

Akkor tűnt fel a magyar glóbuszon a *magyar válság férfja: SZÁLASI FERENC*. Ma már történelmi távlatból ítélnünk – a nyilaskeresztes, az úgynevezett Szálasi-féle mozgalom hozott új szintet a politikai életképbe. Számítalan kísérletezés után a *Hungarista Mozgalom* jelentkezett a politika porondján új elképzelésekkel, amelyek sok tekintetben gyökeres újítást jelentettek volna az ország életében. Az első világháború után magára maradt magyarságban a biztonságos lét, azaz a nemzeti jövő kérdése szorongó kérdéssé lett és a vajúdságban megint felszínre került a feledésbement magyar térrendező elv és birodalmi gondolat.

Szálasi Ferenc maga kivételes történelmi alkalmat látott a monarchia romjai alól kikerült független és nemzeti Magyarországra, ahhoz, hogy belőle az új létszerveződés megindulhasson, és egy új kárpát-dunai Magyar Birodalom ismét kibontakozzon. Parancsoló szükségnek érezte élni az alkalommal, hogy a magyar sors megint egyenesbe kerülhessen. Követelte, hogy nemzetpolitikánk álljon vissza az európai magyar lét kipróbált és bevált irányvonalára, melyet a Honegysítés óta az Árpádok határoztak meg, és amelyen félvezéres dicsőséges történelmünk haladt.

A kárpát-dunai népek civilizációjának továbbépítését újra a magyar nemzetelvésegen kívánta folytatni és a térség történelmébe – bár modern formában – de ott akart bekapcsolódni, ahol a nagy nemzettragédia, a mohácsi vész miatt megtörtött és eltérült. Ez a gondolat nyilvánvalóan és már eleve elvetett mindenféle járszalagpolitikát, s a térség létezését az érdekelt otlakó népek életrealitásából tervezte. Építőtervének alapgondolata – eltérően a polgári doktrínától – az, hogy a történelmi egzisztencia formája nem a társadalom, hanem a megtelepedett kultúrnépek szervezett közössége, azaz a Nemzet. E gondolat szerint a nemzet az a közösségi forma, melyben a kultúrnépek a lét fokára emelkednek, de a gondolat egyben azt is magába foglalja, hogy a nemzet népekből kell, hogy szerveződjék, s nem egyénekből, mint a polgári társadalomban.

Szálasi Ferenc felfogásában nincs nemzetiségi státusz, ellenben vannak nemzetalkotó kultúrnépek, melyek, mint „testvérnépek” élnek egymással nemzetszervezetben. A polgári felfogástól eltérően *Szálasi Ferenc* nem fogadta el élő civilizációs formának a merőben doktriner társadalmat. Szerinte a doktriner társadalom üres és holt keretek rendszere, amelybe életet vinni, fejlődést várni nem lehet, mert minden pusztán tudományos felépítésű társadalom végzete a méhkas-szerű megmerevedés. Az élő társadalom elengedhetetlen alapfeltétele a megtelepedett, kultúra-termő és homogén vérségi nép, amelynek szervezett tagozódásából és alkotó munkájából tartható csak a kereszténység nagy műve a civilizáció. *Szálasi Ferenc* társadalmi tervezetében eleve nincs proletáriátus, egy lángelme magabiztosságával fordult a hívő korszak felé, s a javak és jogok élvezőinek gyengéire való tekintet nélkül hirdette, hogy az újrászerveződésnek népközösségi és társadalmi téren egyaránt egyetlen útja van, s ez az út a *szocializmus*.

Az élet- és sorsközösségbe települt nemzetalkotó Kárpát-Dunatáji népek elé azért tűzte kiegészítésül a modern társadalmi megvalósításának célját. *Szálasi Ferenc* a

valóság alapokon nyugvó ideológiájához híven a magyar probléma felfogásában és elnevezésében a merőben Kárpát-Dunatáji gyökereit, nagy magyar és európai keresztény *PROHÁSZKA OTTOKÁR* szellemiségéhez igazodott. Így született meg a politikai *HUNGARIZMUS!*

A politikai *Hungarizmus*, az *ÚT* és a *CÉL* hitvallása: a nemzetépítő munkásság, a nemzetvezető értelmiség, a nemzetvédő katonaság, a nemzettartó parasztság és a nemzetmegtartó családanyák hivatásrendjei. A *Hungarizmus* első országépítési tervei *Szálasi mozgalma* felé vezették a kiutat kereső népi tömegeket. A mozgalom keretei szemléletmódost nöttek, amikor pedig a *Hungarista Mozgalom* parlamenti képviselőt kapott, mozgásba indult a Horthy-rendszer állami gépezete, a politikai rendőrség, a sajtó és végül a bíróságok, hogy megfojtsák a *Hungarista Mozgalmat*. *Szálasi Ferencet a kommunizmus legnagyobb politikai ellenfelét börtönbe zárják, híveit pedig internálótáborokba. Nem volt még példa a magyar történelemben az 1849-es tragédiát követő gyászos emlékü Bach-korszak óta, hogy nemzethű, kifogástalan magánéletű állampolgárokat előzetes vizsgálóbírói ítélet nélkül, merőben politikai okokból fosztottak volna meg szabadságuktól.* A Horthy-rendszer legsötétebb nemzetpolitikai ténykedéséhez tartozott az úgynevezett M. E. 3400-as rendelet, amellyel az ellenforradalmi burzsoá politika az ország legértelmesebb rétegét, a közszolgálati alkalmazottakat tiltotta ki a *Hungarista Mozgalomból*.

Az a történelmi magyar fél-egzisztencia, melyet az 1867-es kiegyezés hozott létre, a trianoni békediktátumban megszűnt. A magyar lét helyén keletkezett űrt az utódállamok az önérdékű térszervezés hiányában soha betölteni nem tudták, mint ahogyan a jövőben sem lesznek képesek azt teljesíteni. Napjaink történelmi-kihívó pillanatai most is ékes példákkal szolgálnak alkalmatlanságuk bizonyításához. A magyarság civilizációs öröksége és politikai iskolázottsága olyan előnyt jelentettek számára, amelyet az újszülött utódállamok együttes hatalmi erői sem bírtak kiegyenlíteni. Ha a nyugati hatalmak nem garantálták volna a szabadkőművesesség irányította békediktátumokat, a magyarság önerejéből, de még a fegyveres eszközökkel is megszabadíthatta volna magát a békediktátum béklyóitól.

Ezt a tetemes erőntalálékot azonban az egymást váltó marxista-proletár és reakciós-reform-burzsoá, más szóval a forradalmi és ellenforradalmi demokráciák fantasztikusan rövidlátó politikájával eltékozolta. Azonos és végzetes hibálépése volt a két ellentétes politikai irányzatnak, hogy a közép-kelet-európai keresztény civilizációt mesterséges részekre bontottan, sőt elszigetelten is életképesnek tartották s e felfogással párhuzamban a *magyar elvet*, mint a *Kárpát-Dunatáj évezredek rendező elvét feladták*. Az ellenforradalmi politika még érzett valami felelősséget a magyar történelmi egzisztencia újbóli megalapozásával szemben. A proletár-politika, a judeo-bolsevizmus, akár csak napjainkban a kománny irányító judeo-országvédő fejlődésnek nyilvánította és nyilvánítja a Kárpát-Dunatáji magyar létszervezet felbomlását, s végleg megnyugodott a magyarság hanyatló életirányzatában és népközi eljelentéktelenítésében.

Szálasi Ferenc azzal akart véget vetni a létrombolásnak, hogy a törvényt, amely szerint kisebb erők csak szervezetben állhatnak meg a nagyok között, alkalmazta a

Kárpát-Dunatáji népek életében. A *Hungarizmus* révén igyekezett megértetni a kikerülhetetlen sorsközösségben élő kispékekkel azt, hogy a térség évszázadokkal ezelőtt elvesztett szabadsága csak a megszerveződésben éledhet ismét valósággá és az érdekelt népek közös kincsévé.

E nemzetbeszerveződésnek azonban már pusztán tervezetében zavaró momentumot idézett elő a világszidóság magyarországi beilleszthetlensége.

A *Hungarizmus* nemzetszervező és országépítő tervében csak azokat a Kárpát-Dunatáji megtelepült népeket vették számításba, amelyeknek lelkeségét a paraszti népkultúra és a keresztény személyi kultúra alakította ki. Ez a terv a világszidóság térbeli részét figyelmen kívül hagyta, mint idegen és beilleszthetetlen népiség-testet, de nem üldözte, más idegen elemektől meg nem különböztette és azon szabadságjogokat, amelyeket a modern államélet az idegenek számára nyújt, a világszidóság magyarországi részének is meghagyta, de nem illesztette építőtervébe, éppen úgy a német „Herrenvolk” elmélettel kreált világnemzettséghez csatlakozó hazai németjeinket is kihagyta számításából. A német világtest gondolatában *Szálasi Ferenc* negatív-judaizmust látott és e felfogásnak tanításai során több ízben is kifejezést adott.

Szálasi Ferenc németbarát volt, de nem ideológiai, hanem politikai okokból. Az a közvetlen ok, az a végveszedelem, amelyet a judeo-bolsevita marxi-proletár szovjet állami és társadalmi rendszer és annak katonai ereje jelentett a közép-kelet európai keresztény, s abban a Kárpát-Dunatáji magyar civilizációval kapcsolatban. De voltak idők áthidaló térszervezési megfontolások is, amelyeket mellőzni sohasem lehet. *Szálasi Ferenc* nem tévesztette szem elől, hogy a magyarság közép-kelet európai nép, amelynek a térbe települt társnépek között térdiktálta sajátos létformáló hivatása van. Ahhoz pedig, hogy a térdiktálta hivatás teljesíthető legyen, erős Német Birodalomra van szükség. A magyar népnek fő feladata Közép-Európa és Kelet-Európa áthidalása és ezúton az európai civilizáció kiterjesztése a teljes földrajzi Európára. *Szálasi Ferenc* nem tévesztette szem elől azt sem, hogy a *Hungarizmusnak* elsősorban a nemzetiszocialista népi közösségekkel kell viszonyát szabályozni, a *Nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek egymástól elválaszthatatlan gyakorlati valóságban, meghirdetve a zsidó érdekeltségű eszközövé lett gazdaságpolitika helyett: a nemzeti keresztény fejlődésközösségének elvét, a konnacionlizmust és annak gyakorlatát a konnacionálét.*

Ezek volnának azok a hungarista megfontolások, amelyek időtlen irányelvekben formáltak és formálják a Kárpát-Dunatáji magyar léte. *Szálasi Ferenc* ezen a történelmi irányvonalon haladt egész politikai pályafutásában – a vértanúságig. Az eddig elmondottakból világosan látszik, hogy *Szálasi Ferenc* személye egyedülálló jelenség volt a modern Nemzeti Magyarországnak politikai fórumán. Célkitűzéssel egyedül ő világította meg a magyar jövő távlatait és úttörő erőfeszítéseivel annak irányát is ő határozta meg. Látnok volt, aki népét fölkelte, hogy a közelgő élet-halál veszedelem ébren találja.

E sorok írója a Kortanú tanítványaként *Szálasi Ferencben* nem demokratát, nem demagógot, nem is politikai karrieristát, hanem népzéért lát. A kisemberek világának reményét, a válságot megoldani tudó Valakit. Mindenütt, ahol a magyar rögn

gond és baj vert gyökeret, a lelkek mélyén ott volt a remény üzenete: „*Jön Szálasi.*” Neve szimbolikus faltörő kossá lett az idők múlásával, *ma is az*, ha az igazság hátrányt szenved. *Élete a magyar vértanúságban véget érhetett, vezérlő szelleme azonban az idők fölül emelkedett, hogy a nagy magyar úttörők sorában foglaljon helyet. Szálasi Ferenc amikor nagy célkitűzéseinek útjára lépett, nem munkatársak után kutatót, hanem sorstársak után. E sorstársak mindvégig hűséggel vették körül, sokan osztozva az Ő mártírújságában.*

A Magyarország elleni gyűlölködés lángjai a történelem folyamán soha nem lobogtak olyan izzóan, oly szenvedélyesen, mint a második világháború után. Magyarországon a szovjet megszállást követően a bestiális zsidó terrorizmus és a legálisa politikai csöcselék-karrierizmus került hatalomra. Pusztulnia kellett mindenkinek, aki csak a legszelídebb és legártatlannabb kritikát is megkockáztatta az országot meghódítani akaró judeo-bolsevizmus ellen.

A bosszúállás dühe *Szálasi Ferenc* személyére összpontosult. Ha a zsidóság „üldözésével” és a „tömeggyilkosságokkal” kapcsolatos vádak igazak lettek volna, akkor Budapest háromszázezer zsidójából egyetlenegy sem maradt volna hírmondónak. *Amikor Winckelmann SS-parancsnok a budapesti zsidóság Németországba történő kitelepítését kívánta, akkor Szálasi Ferenc a zsidóság kitelepítését a leghatározottabban visszautasította: „A zsidó éppen olyan ember, mint mi vagyunk, brutális erőszakkal nem lehet a kérdést megoldani. Legutóbb illetékes német körök a magyarországi zsidóság kiszállítását kívánták. Ezt határozottan megtagadtam, mert tudom milyen sors vár a mai körülmények között a deportáltakra.”*

*Akármiilyen nehéz és tragikus volt a Horthy-kormányhatározat által gettózott budapesti zsidóság helyzete, a Szálasi-kormány elsősorban országvédelmi feladatokat teljesített. A Nemzetvezető kemény kiállása és biztonsági intézkedései védelmet jelentettek a gettózott budapesti zsidóságnak. Lévai Jenőnek a világ zsidóság magyarországi szakértőjének személyi biztonsága forgott veszélyben, amikor a jeruzsálemi egyetemen az igazság fényében kívánta elmondani a budapesti gettó megmenekülésének történetét. Frederick Werber és Thurston Clarke: *Lost Hero* („Elveszett hős”) című könyvében, amelyet Werber nagyapjának A.I. Jacobson rabbinak ajánl – írta a következőket:*

„Eichmann decemberben akarta befejezni 175 000 magyarországi, főleg budapesti zsidó Németországba szállítását, de *Szálasi* decemberi parancsa szerint a gyalogmeneteket megszüntették... *Veesmayer* jelentette Berlinnek, hogy *Szálasi* parancsa gyakorlatilag a zsidó deportálásokat megállítást jelenti.”

Szálasi Ferenc felmérhetetlenül nagy személyes varázsával milliókat tudott mozgatni és száz és száz ezrek lelkébe oltotta a Nemzet szolgálatában a legnagyobb bátorságot, a halállal nyugodtan szembenézni férfi erejét. A kortanú hitvallásával tisztelgünk *Szálasi Ferenc* emlékének:

„Keresztény vagyok,
meghajtott fővel állok az
Emberfiának személyi műve
előtt, mert embersorsomnak
értelmet adott.
Magyar vagyok,
áldom a Nemzetvezető emlékezetét,
mert személyi műve
révén magyarsorsom vált
megérthetővé.”

In memoriam

Szálasi Ferenc

Jó néhány írás született már Szálasi Ferenc puritán jelleméről, szerény öltözetéről, arról a nemes egyszerűségről, ahogyan élt, és a földöntúli bátorságról, ahogyan a halálba ment. Mégis hiányérzetem volt. Egy valamiről nem esett szó igazán soha: hogy mi ennek a jelentősége, mire lehet ebből következtetni. Annyira így van ez, hogy az ostoba emberek sokszor éppen emiatt gúnyolták. „Kopottas” öltönyén élcelődhetek, amit „folyton viselt”. Tehették ezt a szűkre szabott intellektus jól ismert arroganciájával, amint az emberi, erkölcsi nagyság felé fordul értetlenül. Ahogyan ezek a szellemi törpék minden nagyságot megpróbálnak magukhoz rántani a sárba, mert ez a törvényszerű meg nem értés, frusztrációt okoz személyiségükben, ami fokozatosan dühbe, majd gyűlöletbe csap át. Miként a Gonosz gyűlöli a jót, a Sötétség megpróbálja beárnyékolni a Fényt, negatívumként beállítva, gúnyolva az erényt. Azután így áll be a sorba a szervilis tömegember, aki a morális hullák perverz örömeivel, mindig oly szívesen rugdos bele a halottnak hitt oroszlánba.

De lássuk már mit mond Socrates:

„Úgy gondold méltó egy filozófushoz, hogy az úgynevezett érzelmi örömeiket keresse, mint az ingyenc a fület, az italt, a nemi ösztön kedvteléseit? Vagy a test egyéb szükségleteinek kielégítését? Gondolod-e, hogy az ilyen ember sokra becsüli ezeket? Gondolod-e, hogy az ilyen ember többre becsüli, vagy nagyobb mértékben veti meg, mint amennyire a feltétlen szükség kényszeríti, hogy szép ruhája, cipője, és egyéb testi ékessége legyen? Általában nem úgy tűnik-e neked, hogy az ilyen ember egész figyelmét nem testére irányítja, hanem amennyire csak tőle telik, elfordul testétől, és lelkével foglalkozik? Tehát elsősorban arról lehet a filozófust megismerni, hogy eloldja lelkét a test kötelékétől, inkább, mint bárki más.”

Nos, ilyen volt Szálasi Ferenc, aki a Hungarizmus megalkotásával olyasmit teremtett, ami azelőtt politikai eszmerend viszonylatában nem létezett. Aki az erkölcsi, a szellemi, és anyagi hármassá tényezőknél olyan összhangját alakította ki világnézetében, aminek megalkotásához valóban filozófiai alapok és magaslatok szükségeltettek. Az ő öltözetének puritánsága nem egyszerű színpadias fogás volt, hanem ténylegesen ezredrangú kérdésként kezelte, hogy mivel cicomázhatja fel magát. Saját szemében messze eltörpültek önös, materiális igényei a nemzet sorskérdései mellett. (Milyen éles is a kontraszt, mai közönséges, köztörvényes „politikussainkat” elnézve!)

Mit mond az utolsó szó jogán: *Én mindig az igazságot szolgáltam, ezt az igazságot mindig halálisan szeretett nemzetem szolgálatába akartam állítani és meg voltam mindenkor győződve arról, hogy ennek az igazságnak a megvalósításán keresztül tudom a legjobban, a legszebben, a legigazabban szolgálni nemzetem dicsőségét, nagyságát és boldogságát.*

[...] Ezzel kapcsolatosan még csak azt szeretném megállapítani, hogy a vád nem is annyira bizonyított, mint inkább személyemet becsmérelte. Így feladatomból is könnyebb, mert hiszen saját személyemmel nem foglalkozom. Itt nemzetünk nagy sorsáról van szó, és ebből a szempontból teljesen érzéketlen vagyok, hogy mit hányanak, mit dobnak énám.

Aki nem érte be az irányított közfelfogás Szálasi Ferencről festett hazug, torz képének „megismerésével”, vette a fáradságot – és lehetősége nyílt rá – hogy a propaganda színfalai mögé betekintsen, az jól tudja, hogy Szálasi gondolatvilága mindenkor egyedülálló, és lenyűgöző, továbbá olyan szellemi és erkölcsi nagyságról árulkodik, mely egészen rendkívüli. A hazug kommunisztáknak és judeoliberalis utódaiknak egyetlen „ellen-szere” erre, Szálasi összes szellemi termékének agyonhallgatása, bojkottálása, elferdítése, vagy betiltása. Így volt ez, már a '45-'46-os népbírói tárgyalásán, mikor is rádió szándékoztak közvetíteni a Nemzetvezető

kirakatperét, de erkölcsi fölénnyel bírva szemben olyan nyomasztó volt, hogy a közvetítést azonnal leállították.

„Égbekiáltó igazságtalanságok vannak. Éppen ilyen nagyok az igazságok is, melyekkel szemben megnyilvánulnak.”

Lássuk csak, mit jegyzett be ez a „háborús bűnös”, ez az „elvetemült tömeggyilkos” börtönaplójába 1945 karácsonyán, a halál árnyékában.

„XII. 24.: Karácsony előnapja. Sokan, nagyon sokan panaszkodnak ezen a napon. Én nem. Még soha annyira élesen nem volt tudatomban, mint ma, hogy az igaz élet, a nagy igazság és a tiszta világosság van mindabban, amiért mi szenvedtünk. Ma újra világosodik. Újra a világosság és a teljes világosság felé halad a természet, de az emberi világ is. Hála az Egek Urának és az Örök világosságnak, hogy az új életnek ezt a kezdetét megérhettem. (...) A karácsonyfa alatt megbocsátottam minden ellenségemnek. És a karácsonyfa alatt azt kívánom, hogy halálisan szeretett Nemzetem megkezdje útját az Új Életbe, a karácsony örök igazságában és az örök világosság segítségével.”

Én nem gondolom, hogy különösebb magyarázatra szorulna, miféle lelkeséggel rendelkezik az az ember, aki ilyen gondolatokat vet papírra.

Ahogy a Nemzetvezető a halála ment, olyan jelenség volt, mely előtt a Markó utcai fogház udvarán összeverődött ordibáló, lipótvárosi tömeg, és a francia sajtó kiküldött tudósítója Fernand Gigon egyaránt értetlenül állt. Így örökítette meg a pillanatot, maga a szélsőbaloldali publicista:

„...végre itt van Szálasi Ferenc, a nyilaskeresztesek vezére. Az üvöltő tömeg halált követel a bűnösre, s a bűnök súlya jobban nehezedik vállaimra, mint maga az ég. Egész testemben reszketek, de Szálasi még csak nem is remeg. Alig két méterrel nézem lezárt vonású arcát. Semmi reszketés. Semmi izomrándulás. Semmi sápadtság. Ezek a száj nem tudom, hány esetben mondta ki a halálos ítéletet és nem tudom, hány zsidót küldött az égető kemencébe (ez természetesen nem igaz – a szerző). Szeretném tudni, hogy melyek az utolsó gondolatai ennek az embernek néhány másodperccel a halála előtt. Egy röpké pillanatra találkozom szempillantásával – utolsó szempillantásával. Úgy érzem, hogy semmire sem gondol, és semmit sem érez. Gránit. Maga az emberré lett gránit. Gránit marad akkor is, amikor elhalad három kivégzett minisztere holtteste előtt. Egyenes, biztos léptekkel megy a halál felé. Azután csak egyetlen gesztus, egyetlen mozdulat: odahajol a fészülethez, amit a fiatal pap nyújt fel ajkaihoz, hogy megcsókolja. És meghal anélkül, hogy egyetlen izma is megrezzenne vagy a szemében ott ülne a félelem, vagy hogy nyelvvel megérintené ajkait. A hóhér feltépi mellén a zöld inget, és egy érem reszket a mellén néhány pillanatig. Tizenöt óra harminc perc...”

De, hogyan is érthetnék az anyag szolgálói Szálasi Ferenc lelkivilágát. Honnan is tudhatnák, miféle megtisztuláson ment át Ő, mire a bitó felé utolsó lépéseit megtette. Választ nem is kaphatunk erre, se a korabeli, se az újabb kori kisstílusú, földhözragadt „krónikasóktól”, akik nem többek, mint a hatalom bértollnokai. De megint annál többet mesélnek nekünk erről az ókori bölcsnek, és filozófusok.

Socratest halála az igazság szentjévé avatta. Úgy halt meg, ahogy csak a „beavatottak” tudnak meghalni, akiknél a halál csak egyik mozzanata az életnek. Úgy ment a halálba, ahogy a lét bármely eseménye felé. Platón párbeszéd szerűen írta meg munkáit. Phaidon mondja „A lélek halhatatlanságáról” szóló beszélgetésben Socrates haláláról: „Ami engem illet, valóban egész különösen hatott rám. Nem töltött el részvétet, mint valakit, aki meghitt barátja halálánál van jelen. Oly boldognak tűnt előttem magatartásában és beszédében, oly állhatatosan, nemesen végezte életét, hogy biztam abban, az alvilágba sem isteni küldetés nélkül száll le, ott is jobb sorsra lesz, mint bárki másnak.

Így beszél ugyanerről Herakleitos: „Ugyanaz az örökkévalóság jelenik meg a mulandó életben, mint a halálban. Ha az ember felfogta ezt az örökkévalóságot, ugyanolyan érzéssel tekint a halálra, mint az életre. Csak akkor van számára az életnek különösen nagy értéke, ha nem tudja magában ezt az örökkévalóságot felbreszteni.”

És ezt mondja Nyssay Szent Gergely egyházatyja: „Csak kicsiny, korlátok közé zárt valami az emberi természet, így mondják, de határtalan az istenség és mégis mennyire magához öleli a parányi végtelent. És ki állíthatná, hogy Isten végtelenségét a test korlátja, mint valami edényt fogná körül. Mert szellemünk még életünkben sincs a test határai közé zárva. A test tömegét környezete határolja, a lélek azonban gondolkodás révén, szabadon szárnyal az egész teremtesben. A lélek nem a személyiség, a lélek a végtelenséghez tartozik.”

És ehhez igazodnak magának a Nemzetvezetőnek örökbe vésett gondolatai: „A mai nappal lezáródott főtárgyalásom. Ítélet: körül általi halál. A mai naptól kezdődően az Úristen előtt állok. De összehasonlíthatatlanul nyugodtabban, mint dr. Jankó tanácselnök, aki az ítéletet meghozta. [...] Számomra teljesen elegendő Isten kegyelme, amit határozottan érzek is. Tudom, hogy velem van és nem fog elhagyni utolsó órámban sem, utolsó lépéseimnél sem, melyeket földi életemben fogok tenni, és amelyek az első, kezdő lépések az öröklétbe, és vallom és tudom és hiszem: a halhatatlanságba.”

Amikor mi „gyászoljuk” Szálasi Ferencet, nem az örökkévaló elpusztítására tett ostoba kísérlet fölött „bánkódunk”, hanem a magyar nemzet prófétája előtt tisztelgünk, kegyelettel. A Gonosznak, a Fényre mért súlyos csapása előtt állunk megrendülten, és a nemzetet ért veszteség tölti el szívünket túlcserélő bánattal. A mai súlyos időkben, talán hajlamosak lehetünk az elkeseredésre is. De idézzük megint Herakleitoszt: „Az ember nem lesz jobb, ha az történik vele, amit akar: a betegség teszi az egészséget édessé és jóvá, az éhség a jóllakottságot, a munka a pihenést.”

Ha most már ezt a bölcsességet nemzetünkre vonatkoztatva próbáljuk értelmezni, akkor talán értelmet nyernek ezek a mai vészterhes napok is. Akkor hihetünk benne, hogy nemzetünknek egy olyan megtisztulási folyamaton kell átmennie, melynek a legelső hullámvölgyét éljük, és talán a szerencsésebbek közülünk, még megérhetik, hogy beteljesednek Szálasi Ferenc szavai: „Halálisan szeretett Nemzetem rövidesen fel fog menteni. Meggyőződésem, hogy haló poraim elégtételt fognak kapni.”

Mintha nem is ember beszélne – hiszen ez az ember éppen távozóban van – hanem maga az örök igazság, aki egy mulandó személyiségbe költözött. Ahol valami időbeli a semmibe foszlik, ott van meg, mint a légkör, amelyben az örökkévalóság megszólalhat.

SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ KIHALLGATÁSA JEGYZŐKÖNYV.

Felvétetett Budapesten, a Budapesti Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályán, 1945. október 5. napján, délelőtt 10 órakor.

Eljáró rendőrtiszt a gyanústottal közli, hogy a Magyar Nemzetgyűlés által törvényerőre emelt 81/1945. M.E. számú rendelet alapján háborús bűnösséggel van vádolva, mire a gyanústott kijelenti, hogy a vád alapját képező jogszabályokat nem ismeri, de már most kijelenti, hogy azokat nem ismeri el törvényeseknek, mert a Nemzetgyűlés nem a magyar nép szabad akaratából gyűlt össze.

Fentiek folytán a gyanústott az ellene indított bűnvádi eljárást nem ismeri el jogosnak. Nem ismeri el a hatóságokat sem illetékesnek arra, hogy vele szemben eljárjanak.

Feltett kérdésre előadom, hogy Horthy kormányzóval személyesen 1921-ben találkoztam először Hajmáskéren, amikor ő meglátogatta az ottani alosztálytishti tanfolyamot, amelynek akkor hallgatója voltam és megszólított, hogy hol szereztem kitüntetésemet.

1944. évet megelőzőleg éveken keresztül tettem kísérleteket arra, hogy Horthy személyes kihallgatáson fogadjon, de erre csak 1944. május 3-án került sor, amikor négyszemközt kb. 2 órás személyes kihallgatáson fogadott. Ez alkalommal részletesen tájékoztattam a belpolitikai helyzetről, amelyet akként ítélt meg, hogy az akkori Sztójay-kormány nem alkalmas arra, hogy a magyar nép függetlenségét a németekkel szemben megfelelően megvédje, mert nézetem szerint a március 19-i német lépés teljesen felesleges volt, hiszen a katonai szerződések a németek hadmozdulatait magyar területen amúgy is biztosították a legteljesebb mértékben és így egyes német vezető körök tájékozatlanságának vagy hamis tájékozottságának, valamint a nagy német birodalom erőszakos megalkotására irányuló csoporttörökvéseknek kellett betudnom azt, hogy Magyarország március 19-én német megszállás alá került. A lényegét és célját ennek a lépésnek imperialista célkitűzésekben láttam. Horthy kormányzónak akkor javaslatot is tettem a kibontakozásra. Javaslatom lényege az volt, hogy a magyar nemzet szempontjából az egyedüli helyes út a kibontakozásra az lenne, ha a Kormányzó és a nemzet együttes akaratából az általam vezetett mozgalom venné át a hatalmat. Ez alkalommal felhatalmazást kértem a Kormányzótól arra, hogy egyrészt külpolitikailag különösen a németek felé kezdeményező lépéseket tehessek, másrészt pedig belpolitikailag a miniszterelnök irányában tehessek kezdeményezést. Horthyt arra is kértem, hogy hatalmazzon fel arra, hogy neki írásban vagy személyesen eljárásomról és ennek eredményéről jelentéseket tehessek.

Horthy azt válaszolta, hogy mindig úgy fog cselekedni, ahogyan ezt az alkotmányos többség kívánja, mint ahogy a múltban is ezt tette. Ugyanakkor felhatalmazott, hogy az általam javasolt kezdeményezéseket megtehessem és erről jelentéseket tegyek.

Horthy a beszélgetés során kijelentette, hogy Sztójajt a németek követelésére bízta meg kormányalakítással, egyébként személyét ilyen nehéz helyzetben nem tartja alkalmasnak az ország vezetésére, egyébként azonban a Sztójay-kormány politikáját Horthy előttem nem helytelenítette.

Közbevetőleg jegyzem meg, hogy a március 19-e utáni kormányalakítás előkészítésében engem és mozgalmamat egyáltalán nem vették figyelembe, ebben semmi részünk nem volt. Ennek dacára szükségesnek tartottam, hogy néhány nappal később három nyilaskeresztes párti képviselő útján Ambrózy kabinetirodai főnöknek tudomására hozzam, hogy továbbra is változatlan hűséggel vagyok a Kormányzó személye iránt, ugyanígy a párt és a mozgalom is, és kértük, hogy ezt jelentse a Kormányzónak.

Feltett kérdésre a németekkel való kapcsolataimról a következőket vallom:

1940-ben a börtönből való szabadulásom után megbízást adtam Ruszkay Jenőnek, hogy a német nemzetiszocialista párttal ideológiai alapon vegye fel a kapcsolatokat, mert szükségesnek ítéltam, hogy a német nemzetiszocialista párt és a magyar Hungarista Mozgalom között kapcsolatok létesüljenek ideológiai alapon. Ez azonban nem sikerült, mert a németek szerint a hungarizmust akkor már túlhaladták az események és a németek azt kívánták, hogy én a hungarizmussal hagyjak fel, vegyem át elvben és gyakorlatban a német nemzetiszocializmust, amire én nem voltam hajlandó. Ez az oka annak, hogy a németekkel a következő években kapcsolatomban nem volt, sőt a németek részéről

ellenszenv alakult ki, sőt ellenségeskedés velem és a mozgalommal szemben.

1944. március végén Dr. Budinszky László útján felkeresett Dr. Walton Ágoston budapesti ügyvéd, aki közölte velem, hogy ő régi híve a hungarizmusnak de eddig nem vett részt erőteljesebben a mozgalomban és előadta, hogy össze akar hozni Veessenmayerrel, akit régóta ismer. A találkozó április 3-án jött létre, amelyen rajtam és Veessenmayeren kívül még résztvett Feine németkövetési tisztviselő, Dr. Walton Ágoston, Csia Sándor. Ez a találkozás inkább bemutatkozó jellegű volt. Veessenmayer közölte, hogy ő nemcsak követ, hanem a Német Birodalom meghatalmazottja, módjában van nemcsak a kormány hivatalos tagjával, hanem az ország minden pártjával érintkezni és így megállapodtunk abban, hogy a jövőben szükség szerint találkozni fogunk.

Május 3-a után személyesen csak augusztus 29-én találkoztam Horthyval. Ez a találkozás délután fél 6-tól 6-ig tartott és még ugyanaznap este 8 órakor megjelent a Lakatos-kormány kinevezése. Ennél a találkozásnál figyelmeztettem Horthyt, hogy a közvélemény olyan tervekről értesült, amelyek ellentétben állnak a fennálló tételes joggal. Ezt a megállapításomat arra a hírre alapoztam, hogy Lakatos tábornok értesülésem szerint már júliusban megbízást kapott Horthytól egy katonai kormány megalakítására, olyan időpontban tehát, amikor még más kormánya volt az országnak. Horthy azt válaszolta, hogy egyrészt a fennálló törvény biztosítja részére a rendeletek útján való kormányzást, másrészt pedig a parlamentarizmus szép dolog békében de háborúban Anglia és Amerika sem ragaszkodik hozzá és most az ország olyan helyzetben van, hogy a katonáké a szó, egy cél van; Magyarországot az ellenség katonai leigázása elől mentesíteni. Határozottan vallom, hogy Horthy augusztus 29-én azon az állásponton volt, hogy a háborút Magyarországnak minden rendelkezésére álló eszközzel folytatnia kell, és ezért nevez ki katonai kormányt.

Ezen beszélgetés során felvettem azt a gondolatot, hogy engedje meg nekem Horthy, hogy mielőtt dönt, személyesen menjek el Hitlerhez és igyekezzem áthidalni azokat a súlyos ellentéteket, amelyek Hitler és Horthy személye között március 19. óta felmerültek. Ennek megértéséhez rá kell mutatnom arra, hogy Veessenmayerrel, történt április 3-i tárgyalásom után ő Kurt Hallert küldte hozzám a hungarizmus tanulmányozására és ennek a kapcsolatnak az eredményeként a németek augusztusban már tudatában lehettek annak, hogy az én mozgalmam az ország minden társadalmi rétegét felöleli és ezért láttam akkor személyemet alkalmasnak arra, hogy Hitlernél közvetítsek. Ezzel feljogosított Horthy május 3-i felhatalmazása is, hogy a németek felé önállóan külpolitikailag kezdeményezéseket tehetek. Horthy azt válaszolta, hogy egyetért javaslatommal, de várjak egy hónapig, mert nézete szerint addigra a viszonyokban olyan változás áll majd be, amely az én elhatározásomat is befolyásolni fogja. Utóbbi megjegyzésbe tulajdonképpen sok minden belemagyarázható. Ehhez szükséges rámutatnom arra, hogy már júliusban az én kezdeményezésemre Sztójay kérdést intézett Horthyhoz aziránt, hogy nincs-e kifogása az ellen, ha pártom képviselői belépnének a kabinetbe, miniszteri tárcákat vállalnának, mire Horthy Sztójay útján velem közölt válasza az volt, hogy ez ellen nincs kifogása, mert bennünket becsületes embereknek tart.

Május 3-i beszélgetésünk során szóba került a zsidókérdés is. Akkor Horthy azt mondta, hogy vannak egyes zsidók – említette pl. Budai-Goldbergert – akikkel kivételezni kell, mert hasznot hajtottak a magyarságnak, de általában a zsidóság nagy tömegei – úgy fejezte ki magát, hogy proletár-zsidók sorsa nem érdekli, ezekre nézve helyesnek tartja, ha kikerülnek a nemzet testéből és nem fognak azon tovább élősködni. Tudomásom szerint Horthy ezt a nézetét a későbbiek folyamán is mások előtt is gyakran hangoztatta, sőt korábban is már ez volt az álláspontja. A proletár-zsidókkal szemben a kivételezendő zsidókat arisztokrata zsidóknak nevezte.

Horthyval ezután már csak október 16-án találkoztam, még pedig egyszer a délelőtti, egyszer a délutáni órákban. Ezek a találkozások egy Werbőczy utcai épületben folytak le, amely épület emlékezetem szerint régebben az angol követség épülete volt. A találkozások előtt Lakatos tábor-

noktól és Veessenmayerrel arról értesültem, hogy Horthy német védelem alá helyezte magát. Ezt helyesbíttem akként, hogy erről a találkozás előtt csak Veessenmayerrel értesültem. Lakatos ezt csak pár nappal később közölte velem, amikor feljött hozzám a miniszterelnökségre, búcsúlátogatás céljából. Már nem tudok pontosan visszaemlékezni, hogy a közlés szerint Horthy saját kérelmére, vagy Lakatos javaslatára, vagy Horthy és Lakatos együttes elhatározására történt Horthynek német védelem alá helyezése. Lakatos előttem határozottan kijelentette, hogy Horthyval szemben semmiféle kényszert nem alkalmaztak.

Veessenmayerrel történt előzetes megbeszélés után kerestem fel Horthyt azzal, hogy addig, amíg alkotmányos keretek között nem fog dönteni a nemzet az ország vezetéséről, járuljon hozzá ahhoz, hogy én a vezetést ellássam. Horthy ehhez minden ellenvetés nélkül hozzájárult, azonban látszott rajta, hogy nagyon feldúlt és rosszul esik neki, hogy az események idáig fajultak. Figyelmeztetett arra, hogy az ország rendkívül súlyos helyzetbe jutott és így minden elhatározásomat alaposan fontoljam meg, mert a magyar nemzet életéről van szó. Felhívta figyelmemet arra is, hogy a zsidókérdés tekintetében a fennállott rendelkezések értelmében járjak el. A korábbiakra tekintettel és Horthy szófűzéséből azt kellett megállapítanom, hogy ez alkalommal is csak a kivételezendő zsidókra gondolt és nem a zsidóság szélesebb rétegeire.

Feltett kérdésre válaszolom, hogy Horthy közvetlen környezetében nem volt olyan személy, aki velem és a mozgalommal olyan kapcsolatban állt volna, hogy adatokat szolgáltatott volna részünkre. Kijelentem azonban, hogy ha lett volna ilyen személy, akkor is erre a kérdésre a választ megtagadnám, mert ez a mozgalom belső életére vonatkozik. Egyébként azért is megtagadnám erre a kérdésre a választ, mert a magyar bűnvádi per jog értelmében ehhez jogom van.

Október 16-án Horthyval mindkét alkalommal csak kb. 5-5 percig tartott találkozásom.

A Lakatos-kormány uralomra jutása után minden párt működését betiltották. Ennek dacára a pártok munkájukat tovább folytatták. Felmerült ekkor az a gondolat, hogy esetleg személyemmel szemben erőszakhoz nyúlnak. Ez a veszély nemcsak velem szemben állott fenn, hanem a kormánypárttól a kommunistákig az összes pártok vezetőivel szemben. Ezért a németek felajánlották, hogy védelembe vesznek és első ízben szeptember elején a Szent Márton utcában tartózkodtam néhány napig németek védelme alatt. Innét azonban elmentem, mert ezt túlzott óvintézkedésnek minősítettem. Szeptember utolsó napjaiban újabb idegeségi hullám hatása alatt a német követség épülete melletti épületben helyezkedtem el, majd innét átkerültem a Werbőczy utcába, ahol a német fegyveres SS épületében tartózkodtam egészen október 15-ig. Ebben az időben főleg Kurt Haller útján tartottam a kapcsolatokat a németekkel és ők közölték velem, hogy ha esetleg merényletet követnének el velem szemben, vagy fogságba ejtenének, úgy ez rendkívüli vesztesége volna a Hungarista Mozgalomnak.

Meggyőződésem szerint az október 15-i eseményekre – különösen ilyen formában – nem került volna sor, ha az ezt megelőző időben szabad mozgásban nem lettem volna gátolva. Augusztus 29-e után Horthyval minden személyes kapcsolatomban megszakadt. Ennek dacára, hogy információim szerint Horthy szeptember közepétől kezdve – augusztus 29-i személyes találkozásunkkor hangoztatott és nézetem szerint feltétlenül őszinte álláspontjával szemben különösen tanácsadóinak befolyására és régóta tapasztalt ingatlansága folytán – már külön utakon akart járni, szilárd elhatározásom volt, hogy megkísérlem szándékától eltéríteni és ezért a németeknél töltött idő alatt több ízben üzeneteket intéztem Horthy feleségéhez és menyének édesanyjához azért, hogy Horthy fogadjon. Ezek a kísérleteim azonban eredménytelenek maradtak és így érkeztek el az október 15-i események.

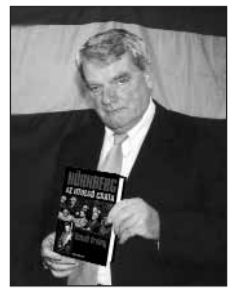
A Kormányzó október 15-i szózatáról a Werbőczy utcában értesültem a rádióból. Arra, hogy ez az esemény be fog következni, már korábban fel voltam készülve, de arra nem, hogy ez ilyen formában fog megnyilvánulni.

Aláírás: Szálasi Ferenc

(Folytatjuk a Nemzetvezető október 7. kihallgatásával.)

David Irving:

A BRIT ARCHÍVUMOK FELTÁRJÁK AZ IGAZSÁGOT

1945. május 23-án brit titkos ügynökök titokban, büns módon meggyilkolták a történelem egyik leginkább keresett emberét. A Brit Titkosszolgálat azért gyilkolta meg Heinrich Himmlert, az SS főnökét, hogy ne beszélhessen az amerikaiaknak. A Brit Állami Levéltárban (Kew, London) talált dokumentumok megerősítik azt a revizionista állítást, hogy Himmlert a Brit Titkosszolgálat gyilkolta meg Churchill rendelkezésére, és ő nem lett öngyilkos röviddel a letartóztatása után, ahogy a konformista történészek hosszú időn át tartották.

Winston Churchill hosszú időn át agítált a háborús kabinetjében, hogy egy titkos tervet hagyjanak jóvá a szövetséges vezetők, amely elrendeli számos ellenséges vezető bírósági tárgyalás nélküli kivégzését, köztük Himmlerét is. Lásd „Nürnberg, az utolsó csata” című könyvem és Churchill életrajzának rövidesen megjelenő III. kötetét.

A Hyde parki, 1944. szeptemberi találkozáson Churchill könnyen meggyőzte Franklin Rooseveltet, hogy a „lincsigazságszolgáltatásra” vonatkozó tervére adja áldását, de miután 1944 októberében elvitte Moszkvába a dokumentumot, Sztálin meglepő módon nem járult hozzá, hanem ehelyett minden ellenséges háborús büns számára szabályszerű per mellett kardoskodott.

Himmler „elhallgattatása” ismét felveti a kérdést: tárgyalta-e valóban Churchill Himmlerrel közel egy éven át?

1944 augusztusában a titkosszolgálat főnöke megmutatott neki legalább egy „Himmlertől származó” dokumentumot, és Churchill biztosította a titkosszolgálat főnökét, hogy elolvassa után biztonosan megsemmisíti azt: „Himmler táviratát megkaptam és megsemmisítettem. WSC. VIII.31.”

Hitler nyilvánvalóan tudott arról, miben sántikál Himmler, mivel szeptember 12-én Himmler Hitlerrel „Oroszország vagy Britannia felé történő béketapogatózásról” tárgyalt.

De néhány nappal később, 1944. szeptember 18-án az angolok elfogtak egy német titkosszolgálati jelzést, miszerint Himmler „megtilt minden drót nélküli érintkezést az angolokkal, mert az ő ajánlataik blöffök” – mint ahogy kétségtelesenül blöffök is voltak.

Az elmúlt évben olyan híresztelések kerültek felszínre, hogy személyesen Churchill rendelte el Benito Mussolini elhallgattatását, és a rendelkezést egy angol titkosszolgálati tiszt adta át nem sokkal később olasz partizánoknak. Mussolinit és egész kormányát géppisztolysorozattal végezték ki a háború utolsó napjaiban.

1945 áprilisában Himmler Észak-Németországba ment és Walter Schellenbergen, hírszerzőfőnökén, és Bernadotte gróf svéd megbízottan keresztül tárgyalásokat kezdett annak érdekében, hogy véget érjen a vérontás Európában. A tárgyalások Sir Victor Mallet stockholmi brit követén keresztül folytak. Sztálin ez idő tájt a szövetséges kormányok és a náci vezetőség közötti minden különtárgyalással kapcsolatban betegesen gyanakodott. Himmler így bizonyos kínos titkok tudója volt, amikor 1945 májusában az angolok kezébe került.

Egy ideig Churchill arra hajlott, hogy tárgyal vele. Cunningham tengernagy, az admirális első Lordja felkereste Churchillt 1945. április 13-án és később ezt a meglepő szöveget írta naplójába:

„Beszélgetésünk alatt a miniszterelnök említette, hogy úgy tűnik, Himmler megpróbálja megmutatni, hogy ő nem olyan rossz, amilyennek lefestették. A miniszterelnök azt mondta: ha ezzel el lehetne kerülni a további emberáldozatot, ő kész lenne még Himmler életét is megkímélni. Rámutattam, hogy bőségesen vannak különálló csoportok, akiket hozzá küldhet.”

A valódi történészek kétségbe vonták Himmler halálának

A meggyilkolt Himmler holtteste

konformista változatát, tudniillik, hogy készségesen megmérgezte magát, amikor a tudatára ébredt, hogy a játszma elvezett.

A türelmes kutatás feltárta, hogy a Himmler halálával kapcsolatos hivatalos dossziékban furcsaságok, eltérések és következetlenségek vannak: a holttesten elvégzett boncolás nem adta meg a halál okát; egy nagyon fontos oldalt újra gépeltek; nem volt semmilyen közlés Sir Bernard Montgomery tábornagy Főhadiszállása Hadseregcsoportjának 21. számú dossziéjában, amely jelentette az eseményt Londonnak. Bármilyen is volt, elveszett.

Most olyan dokumentumok kerülnek elő az Állami Levéltárból (FO 800 dokumentum-csoport, 868. dosszié), amelyek többet nyújtanak, mint egy füstölgő ágyú. Ami igazán rendkívüli, az nem annyira az, hogy a konformisták 60 éven keresztül szándékosan elsiklottak a következetlenségek fölött, hanem, hogy azok, akik részt vettek a gyilkosságban, vagy tudtak róla – magát Churchillt is beleértve –, hallgattak róla.

A dokumentumok

Az első, 1945. május 10-i dátumozású dokumentum, a Külügyminisztérium levélpapírján egy személyes és titkos levél Sir John Wheeler-Bennett, a későbbi híres állami és királyi történészről Sir Robert Bruce Lockhart-hoz, a Külügyminisztérium politikai Hírszerző Osztályának híres ügynökéhez (ez az osztály folytatta az ellenség elleni fekete propagandát):

„Hivatkozva a tegnapi reggeli értekezletünkre, néhány komoly gondolatot fűztem a „Kis H” helyzetéhez.

Nem engedhetjük meg, hogy Himmler ellen a jövőben bármilyen bünvádi eljárást folytassanak, sőt azt sem, hogy kihallgassák az amerikaiak. Ezért lépéseket kell tenni a kiküszöbölése érdekében, mielőtt kezünk közé kerül.

Kérem, szenteljen némi figyelmet ennek a témának, mivel, ha cselekvésre kerül sor, ezt az akciót gyorsan kell végrehajtani.”

Lockhart két nap múlva kézírással feljegyezte: „Egyetérték. Intézkedtem, hogy Mr. Ingrams járjon utána 2 hét alatt.” R. B.-L., 1945. május 12.

Fontos megjegyezni Dempsey tábornoknak, az Észak-Németországban állomásozó Második Brit Hadsereg naplójából (PRO WO/285/12. dosszié), hogy május 21-én, hétfőn megszemlélte a fogolytábor Westertimke-ben és a német koncentrációs tábor Bremervörde és Stade között. Tudjuk, hogy Himmlert és két adjutánt, Machert és Grothmann-t 1945. május 21-én tartóztatták le Bremervörde-ben, de – a történet szerint – csak 1945. május 23-án azonosították, amikor Westertimke-be érkezett.

Az SS egykori Birodalmi Vezetőjénél volt egy levél Sir Bernard Montgomery tábornaghoz címezve (amely elveszett). Az egyetlen ciánkapszulát megtalálták a ruhájában, miután megparancsolták, hogy vetkőzzön meztelenre, és átadták Michael Murphy-nek, a Második Hadsereg hírszerző szervezete fejének. A The Illustrated London News története szerint néhány nappal később egy „második” kapszulát adtak át az orvos-tisztnek, Himmler végső rendeltetési helyén, Lüneburgban, az Ülzener Strasse 31. a alatti baljóslatú házban, ami számos kézenfekvő kérdést vet fel.

A hivatalos beszámolók szerint Himmler az azonosítása után kérdésekre válaszolt, evett egy vastag brit katonai szendvicset, azután autón elvitték a lüneburgi házhoz – amelyből holtan került ki.

Noha a brit katonai dossziék kínosan pontosnak tűnnek, és még a gyanús részletek is fel vannak sorolva minden szemlélyel kapcsolatban, akik a halál pillanatában a tereben voltak, mégis számos tény nem illik a sorrendbe.

A The Illustrated London News rajzolója szerint, aki lerajzolta a holttestet, a fogoly orra be volt törve. Hogyan kapta meg a ciánkapszulát, amelyet elrejtett a szájában (nem is beszélve a kérdésekre adott válaszról és a szendvicsebe való harapásról)?

A kapszula leírásai változók és nem hasonlítanak az előírás szerű, átlagos kapszulához.

Aznapi (vagyis 1945. május 24-én) hajnali 2 óra 50 perc-kor „Mr. Thomas” Bremenből a Brit külügyminisztériumba Bruce Lockhart-nak szigorúan titkos kóddal (jj jj jj) küldött drót nélküli táviratot:

„Korábbi rendelkezéseimre hivatkozva: sikeresen elkaptuk Heinrich Himmlert az elmúlt éjjel Lüneburgban, mielőtt kihallgathatták volna. Az akció a tartós elhallgattatására utasítás szerint végre lett hajtva. Kiadtam a rendelkezéseket, hogy az én lüneburgi jelenlétem semmilyen módon ne legyen nyilvántartásba véve. Azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a Heinrich Himmler-probléma véget ért.”

Bruce Lockhart jelentősegteljesen jegyezte fel erre a táviratra: „másolat a miniszterelnöknek”, – vagyis Churchillnek – „május 25.” Brendan Bracken, Churchill visszaszító, vörös hajú bizalmasa is be volt avatva az akcióba, ami háborús bűncselekmény volt Heinrich Himmler előléte ellenére, mivel ő hadifogoly volt, aki az angoloknak adta meg magát.

Május 27-én Bracken Lord Selborne-nak, gazdasági hadviselési miniszternek, a SOE fejének ezt írta (PRO dosszié, HS sorozat, HS8):

„Drága Főnököm! Hivatkozva a „kis H” halálának jó hírére; úgy érzem, parancsolóan szükséges, hogy teljes hírzárlatot tartsunk fenn e leggonoszabb ember halálának pontos körülményeire vonatkozóan. Biztosra veszem, hogy ha közismertté válik, hogy benne volt a kezünk ennek az embernek a halálában, ennek kétségbeejtő következményei lennének országunk helyzetére.”

Ez a teljes igazság: Nagy-Britannia titkos ügynökei titokban, büns módon meggyilkolták a történelem egyik leginkább keresett emberét. Meggyilkolásának egyetlen kézenfekvő oka annak elrejtése volt, hogy Churchill a háború vége felé néhány napig tárgyalt vele a békefeltételekről.

„Abban is biztos vagyok – folytatja Bracken –, hogy ez az incidens is bonyolíthatná a viszonyunkat az amerikai barátainkkal. Ezért semmilyen körülmények között sem szabad felfedezniük, hogy mi semmisítettük meg a 'Kis H-t', különösen azért, mivel tudjuk, hogy ők maguk akarták kihallgatni őt. Az a véleményem, hogy a speciális SOE/PWE Bizottság és csoport most felosztható, jóllehet Mallet még mindig tárgyal Walter Schellenberggel Svédországban. Talán tudathatná velem ezzel kapcsolatos nézetét.”

Az igazi történészeknek most tovább kell dolgozniuk a gyilkosnak, „Mr. Thomasnak” azonosítása végett, és annak érdekében, hogy megállapítható: milyen szerepet játszott a gyilkosságban Robert Bruce-Lockhart, aki Sefton Delmerrel együtt a brit fekete propaganda fő figurája volt.

Bracken úgy rendelkezett, hogy halála után az összes iratot semmisítsék meg. Bruce-Lockhart naplója és iratai Kaliforniában vannak, a Stanford egyetemen; naplójának „tiszta” kiadását sok évvel ezelőtt közzétették és valószínűleg az iratait is kigyomlázták.

Ismeretes, hogy amikor Himmler először lépet érintkezésbe az angolokkal, Churchill kezdeti reakciója az volt, hogy tárgyal vele, tekintet nélkül a rossz hírére. De azután bevonta a titkosszolgálatot. Kiadtak egy hamis közleményt, amely azt állította: Himmler felajánlotta, hogy elárulja Hitlert. Ez nagy zavart és felháborodást okozott Hitler bunkerében az utolsó néhány napban – nem beszélve magának, Himmlernek lelki fájdalmáról.

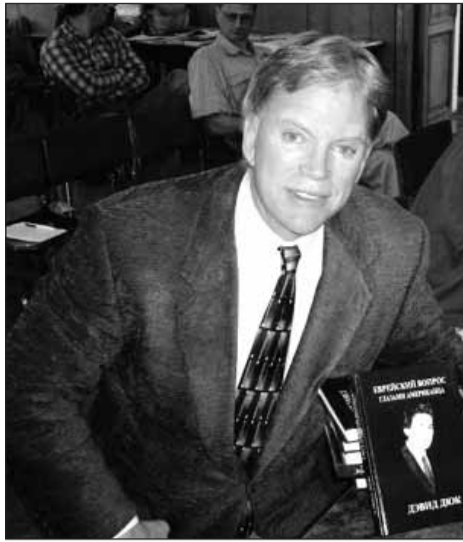
Himmler az utolsó pillanatig azt hitte, hogy találkozni fog Montgomeryvel, és amikor felfedte és azonosította magát Himmlerként, azt hitte, hogy nemsokára a brit parancsnokkal találkozni fog.

Ehelyett az történt, amit Michael Murphy egy kézzel frott jelentésben furcsa beszéd fordulattal írt le: „Ezért azt mondtam neki, hogy öltözzön, mert orvosi vizsgálatot óhajtok rajta végeztetni. Telefonáltam G-II-nek a főhadiszállásomra és azt mondtam neki, hogy szerezzen egy orvost, s az álljon készenlétben a házban, amelyet olyan emberek számára készítettem elő, mint Himmler.” Ez volt az a ház, amelyből Himmler holtan került ki, egy pokrócba csavarva.

Sok hónappal ezelőtt rábukkantunk a Brit Második Hadsereg Hírszerző Egységének hadinaplójában lévő 3 oldalas jelentés második oldalára, amely beszámol Himmler haláláról, amelyet nagyjából ugyanabban az időben ugyanazon az írógépen újra gépelt nem ugyanaz a kéz. Ez világosan jelzi, hogy a beszámolót bizonyos cél érdekében, amelyet csak feltelezni lehet, „tisztába tették”.

Most már tudjuk, hogy miért.

(Ford.: Tudós-Takács János)

A szakadék

Ennél megfelelőbb nem is lehetne, mármint az, hogy a Föld európai népének legnépesebb városában gyűlünk össze. Moszkva utcáin látható csodálatos népünk tömege bizonyos fokig reménnyel tölt el minket. Másrészt viszont a világos szemek és fehér arcok elhomályosíthatják előttünk azt a sötét veszélyt, amely fenyeget. Moszkvában sétálva bárki azt gondolhatja, hogy népünk nincs válságban. Pedig valójában hosszú létünk leg-sötétebb veszélyével kell szembenéznünk.

Az európai nép a biológiai feledés szakadékánál szélén áll. A Föld minden fehér országa katasztrofálisan alacsony fehér születési arányokat produkál. Az európai származásúak születési aránya világszerte mindössze 1,2 gyermek minden potenciális szülőpárosra. Ez a népesség több mint negyven százalékos csökkenését jelenti minden egyes generációban – és akkor még nem számoltuk hozzá a nem-európaiakkal kötött faji vegyes házasságok tényezőjét, ami szintén jelentősen csökkenti az európai genotípus születési arányát.

A fajpusztító születési arányok, kiegészülve a fehér országokba irányuló nagyarányú nem-európai bevándorlással garantálják, hogy amennyiben a fehér világban hamarosan ki nem tör egy rovadalom a túlélésünkért, népünk néhány rövid generáció alatt csak egy kisebbségbe szorult, elszórt maradékká válik – létszámban súlyosan elnyomva és a kipusztulás szélére taszítva még saját országainkban is.

Szükséges azt kihangsúlyozni, hogy ehelyett most nem a számos kulturális, szociális, kormányzati és vallásos szertartásunk kiirtására utalok, amelyek egyértelműen szintén ennek a forgatókönyvnek a következményei, hanem sokkal inkább örökségünk szó szerinti eltörléséről.

A hanyatló születési arányok néhány meghatározó tényezője:

1. A család egységének elpusztítása, az abortusz és a tömeges születésszabályozás népszerűsítésével együtt.

2. A pornográfia, a szexuális promiscuitás és a szexuális devianciák átfogó reklámozása, amely egészségkárosító és meddőséget okozó STD (Szexuális Úton Terjedő) betegségek terjedéséhez vezet.

3. Olyan meddő, egészségtelen és romboló hatású szexuális életmódok népszerűsítése, mint a homoszexualitás vagy a nőtlenség.

4. Az alkohol és a tiltott drogok elterjedt használata, ami népünk tízmillióinak elfajulásához vezet.

5. A karrierizmus radikális feminista népszerűsítése, kiegészülve az anyaság elleni rosszindulatú fellépéssel éppúgy, mint a két nem között szított szexuális konfliktussal és versengéssel. Ezeket a tényezőket súlyosbítják azok a gazdasági faktorok, amelyek a nőket anyaszerepükből és otthonaikból a munkahelyekre űzik.

6. Nagyarányú nem-európai bevándorlás a fehér államokba, amely nem csak gazdasági nyomást gyakorol az európai családokra, de bűnözéshez és más szociális problémákhoz vezet, amelyek elpusztítják az egészséges fehér születési arány pszichológiai alapjait. Hisz hányszor hallani európaiak szájából a követ-

A SZAKADÉK MÉLYÉRŐL

Az Európai Nép Egzisztenciális Válságának Elemzése és Terv a Megmentésünkre

Dr. David Duke 2007. július 18-án, a moszkvai **Európa és Oroszország: Új Perspektívák Konferencián** előadott tanulmánya

kezőt: „Ki akar erre a tébolyult világra gyermeket szülni?”

7. A nem-európaiakkal kötött vegyes házasságok növekvő száma.

Önmagukban ezek a tényezők – mérsékelt formában és rövidtávon – nem szükségszerűen katasztrofális hatásúak. A történelem során a népességek növekedését és hanyatlását számos dolog befolyásolta. Amikor a népesség megfogyatkozását kiegészíti a nem-európaiak nagyarányú megszálló bevándorlása az európai anyországekba, akkor az európai emberek életveszélyes válsággal néznek szembe.

A színes bőrű világ folyamatosan szilárd születési arányokat produkál, és a Föld legnépesebb országa, Kína már 1.3 milliárd embernek ad otthont. Ez egy valóban tisztán kínaiakból álló ország, egy nyíltan a kínai embereknek, kultúrájuknak, hagyományoknak és érdekeknek elkötelezett kormányval. Megfontoltan őrzi határait, védi a kínai identitást és rendeltetést. Érdekes összehasonlítani a keresztények, és nem vallásos európaiak negatív születési arányait a muzulmán világ bámulatos születési mutatóival is.

Masszív bevándorlással kiegészülve, a katasztrofális születési adatok tulajdonképpen nem jelentenek mást, mint az európaiak ellen irányuló etnikai tisztogatást saját otthonaikban. Ezt a fajirtást nem pisztolylövések és pufogások vagy robbanó bombák jelentik, de ettől még fajirtás; mivel ha nem állítják meg, ez a csendes gén-ki-irtás ugyanazzal a végeredménnyel jár népünkre nézve, mint a fajirtás hagyományosabb formái: létünk megszűnésével.

Válságunk oka

Ami a múlt század során az európai néppel történt, nem egy olyan jelenség, amely természetesen fakadna népünk lelkeiből és szelleméből. Ilyen önpusztító viselkedés igazából egyetlen embernek sem lehet a sajátja. Emlékezzenek: a múlt század fordulóján népünk tagjai erőteljesek, hódítók, magabiztosak, termékenyek voltak, és tökéletesen tudatában voltak faji hovatartozásuknak és rendeltetésüknek. Hasonlítsák ezt össze a népünk tagjaiban mostanában felbukkanó öngyűlölet jeleivel.

1998-ban az USA előző elnöke, Bill Clinton beszédet tartott a Portlandi Állami Egyetem végzős hallgatóinak. Amikor bejelentette a diákoknak, hogy a férférek hamarosan kisebbségben lesznek Amerikában, spontán taps tört ki. Nem nagyon volt rá eddig példa a világtörténelemben, hogy emberek megünnepeljék saját pusztulásukat.

Ez a tömeg csak azért tapsolta meg saját megsemmisülését, mert egy ideje már a média, a politika és a tudományos világ Európa-ellenes propagandájában fürdik. Ennek a propagandának a kitalálói alattomos, idegen megszállókra hasonlítanak, ahogy talán egy sci-fi film ábrázolná őket. Európa-ellenes tervek elkötelezett nem-európaiak szívárogtak be és nyertek hatalmat népünk idegközpontja, a média felett. Amellett, hogy ezt a legbefolyásosabb intézményt irányításuk alatt tartják, ezek a betolakodók arra is képesek voltak, hogy elhelyezzék saját fajtájukat a politikai, szociális és gazdasági hatalom kulcsfontosságú csomópontjaiba és ágazataiba. A hatalom eme pozícióból terjesztik minden elképzelhető politikai elvüket, amely mérgezi az európai nép fennmaradását. Megtanítottak arra, hogy gyűlöljük magunkat, hogy megéjjenezük saját halálunkat, és mosolyogva nézzük saját gyermekeink sanyarú jövőjét. Ezzel egy időben megtanítottak minket arra is, hogy szeressük fajunknak eme megszállóit és elpusztítóit. Bizonyos helyeken még arról is

meggyőzték népünk számos tagját, hogy ezeket a pusztítókat magának Istennek a követeként, vagy ha úgy jobban tetszik, a kiválasztott népként imádják.

Bevándorlás

Az összes ügy közül, amely az itt jelenlevőket érinti, a legtöbbek számára a bevándorlás kérdése a kulcsfontosságú. Ahogy láthatjuk a *Zsidó Szupremáciizmus* című könyvemben található dokumentáció alapján, egy Európán kívüli, zsidó kisebbség állt a bevándorlási törvények megváltoztatásának elvonatában az Egyesült Államokban, Európában, és valójában a fehér világ minden egyes országában. Zsidó szervezetek és zsidó pénzügyi, politikai és tömegtájékoztatói hatalmak vezetik Amerika és Európa átalakítását Európán kívüli nemzetekké. Ezzel a ténnyel kapcsolatban még csak komoly viták sincsenek, hiszen a zsidó szélsőségek hencseregnek is örökségünk elpusztításával. Earl Raab a Zsidó Képviselői Perlmutter Intézetének főigazgatója, az ADL (B'nai B'rith Rágalmazás-Ellenes Szövetség) munkatársa, és a San Franciscói Zsidó Közöny írója, a következőt írta:

„A bevándorlási törvény csak a második világháború után változott meg drasztikusan... Politikai térnyerésének egyik legkorábbi bizonyítékaként, a zsidó közösség vezető szerepet játszik ezeknek a változásoknak a végrehajtásában.”

Raab a továbbiakban ünnepli a férférek eljövendő kisebbségi státuszát Amerikában.

„A Statisztikai Hivatal éppen most jelentette, hogy az amerikai népesség körülbelül fele hamarosan színes bőrű vagy nem-európai lesz. És ők mindannyian amerikai állampolgárok lesznek. Átlendültünk azon a ponton, hogy egy náci-árja párt képes legyen érvényesülni ebben az országban.”

Barátaim, kapuinkat nem kívülről rombolták le; belülről nyitották ki. Jacob Javits szenátor, a megszállók egyike, aki az USA Szenátusában hosszú időn át vezetője volt a határok megnyitására irányuló törekvéseknek, egy, a New York Times magazinban megjelent cikkének címében tisztán megfogalmazta tervüket: „Nyissuk meg kapuinkat.” Am Javits nem annak a nemzetnek a kapuiról írt, amelyhez igazi hűség köti: vagyis Izraeléről. Ő természetesen támogatta Izrael szigorú „Csak zsidók” bevándorlási törvényét, ő Amerika kapuinak megnyitását támogatta, nem pedig Izraelét. (Javits, J. (1951). „Nyissuk meg kapuinkat.” New York Times Magazine. Július 8. 8. old. 33.)

Még jóval azelőtt, hogy Amerika, Európa, Ausztrália és Új-Zéland „megnyitotta kapuit”, a zsidó tudomány és média könyörtelenül lerakta faji kiirtásunk alapjait. Amíg befolyásuk drámaian meg nem nőtt a 20. század elején, az európai nép nyilvánvalóan emelkedő pályán mozgott. Az antropológia nem csupán egy tudományág volt, amely tudomásul vette a fajok létezését; az akkori vezető antropológusok a fajok tudományának tartották. Szintén minden európai ország szigorú, megszorító bevándorlási törvényeket fogantatosított, hogy megvédje népe örökségét. A legtöbb európai állam még fajegészségügyi törvényeket is beiktatott, hogy fenntartsa lakosságának genetikai minőségét és egészségét.

Ma, ha egy több mint egy évszázados egyenlőségről szóló agymosás után valaki genetikai minőségéről mer beszélni, akkor az veszjósló visszhangot vált ki népünk nagy részének agyában és szívében, holott az 1930-as években a legtöbbben normálisnak és egészségesnek tartották megbeszélni népünk biológiai rendeltetését. Manapság egy főiskolai professzor beszélhet Cocker Spániel kutyája fajtisztaságának és genetikai vérvonalának

fenntartásáról, ám ha nyilvánosan kifejezi aggodalmát saját gyermekei és unokái értékes genetikai felépítésének ügyében, a tudományos élet páriájává válik.

A faji egyenlőségi mozgalom egy zsidó emigráns, Franz Boas alapította, aki számos zsidó tanítvánnyal vette körbe magát, mint például Gene Weltfish, Isador Chein, Melville Herskovits, Otto Klineberg vagy Ashley Montagu. Montagu igazi neve egyébként Israel Ehrenberg volt, és ő írta az egyenlősdi, a média és tudományos élet által népszerűsített bibliáját, *Faj: Az Ember Legvesélyesebb Mitosza* címmel, ami felvilágosított bennünket, fehér embereket, hogy tulajdonképpen nem is létezőnk, és hogy az emberi fajok között egyáltalán nincs különbség. Hát nem csodálatos érzés tudni, hogy nem létezik eltérés köztünk, és a hottentották vagy az ausztrál őslakók között? Mozart és Puff Daddy vagy Beethoven és Snoop Doggy Dog gyakorlatilag egyformák. Franz Boas, követői, és a zászlóvivő zsidó média lerakta az alapjait annak a faji propagandának, ami ebbe a válságba sodort minket.

Sajnálatos módon a faji egyenlősdi zsidó öröksége Boas után is fennmaradt. Az egyenlőségre törekvő modern gurui ugyanarról a tőről fakadnak. Stephen Rose, Richard Lewontin, Leon Kamin, Jared Diamond és a néhai Stephen Jay Gould természetesen öt öntudatos zsidó, akik szintén az egyenlőség vezető tudományos támogatói.

Ezek a szélsőséges zsidók persze nem csak az egyenlőségi mozgalom vezetői. Egzisztenciális válságunk minden aspektusának nyilvánvaló, nem-európai értelmi szerzője van. Az egyenlőség újkori mozgalmi, a freudizmus, a feminizmus, a kommunizmus, a multikulturalizmus, a szexuális devianciák és az elkorcsosulás népszerűsítése, a szabad bevándorlás, az abortusz, a fajok közti keveredés, a nulla népességbeli növekedés – ezek közül mindegyik élén alapvető és uralkodó nem európai vezetőség áll. Ismétlem: nem európai.

Ezek az egyenlőségpártiak nem mások, mint szélhámosok, akik legbelül a szikráját sem hiszik el azoknak a hazugságoknak, amit a gojoknak prédikálnak. Például a „faj egy mítosz” halandza kimagasló támogatója Jared Diamond. Diamond, a Natural History magazin egyik közelmúltbeli számában publikálva állítja: genetikai kutatások igazolják, hogy a zsidók genetikailag különböznek a többi embertől. A következő elképesztő kijelentést teszi:

„A zsidó génekkel kapcsolatos érdeklődésnek praktikus okai is vannak. Izrael állama nagy költségekbe veri magát, hogy támogassa olyan zsidók bevándorlását és munkaügyi újraképzését, akik más országokban üldözött kisebbségek voltak. Ez azonnali hatállyal felveti annak a problémáját, hogy meghatározuk, ki is zsidó.”

Diamond szerint nincsenek igazi különbségek az emberiség főbb fajai, egy afrikai hulu és mondjuk egy szőke orosz között, de nyilvánvaló genetikai eltérés van egy zsidó és egy nem-zsidó közt. Diamond kifejezi csodálatát azzal kapcsolatban, hogy Izrael most már képes lesz genetikailag azonosítani a zsidókat, és így eredményesen érvényre juttathat genetikára alapuló, faji szempontból kizárólagos bevándorlási törvényeket!

A család elpusztításában egy személyiség emelkedik ki toronymagasan a többi közül. Ő természetesen nem más, mint Sigmund Freud. Ő volt az első jelentős hangadó Nyugaton, aki megírta a házasság intézményét és a céltalan szexet valamiféle vallássá emelte. A zsidó befolyás alatt álló média ikonjaként ténylegesen leírta, hogy önmagát egy idegen faj egyedének tekinti, azzal a küldetéssel, hogy

elpusztítsa az európai erkölcsöt, megsemmisítve a keresztény egyház által lerakott erkölcsi alapokat. Puszتان idézmem kell őt önöknek:

„Hannibál... a kedvenc hősöm volt iskolás éveim vége felé... Első ízben döbbenem rá, milyen érzés lehet egy idegen fajhoz tartozni... a szemita tábornok alakja még magasabbra nőtt a szememben. Fiatal elem számára Hannibál és Róma, a zsidóság szívóssága, és a katolikus egyház szervezete közötti konfliktust szimbolizálta...”

Freud elég világossá teszi zsidó szupremácista nézőpontját egy zsidó asszonynak küldött levelében, aki egy nem zsidótól szeretett volna gyermeket. Freud a „felsőbbrendű zsidó fajról” írt neki és arra ösztönözte, hogy csakis zsidó gyermeket szüljön. Freud ezt írja:

„Én, mint tudja, megszabadultam az árja ügy iránti részrehajlásom legutolsó morzsájától is, és merem remélni, hogy ha a gyermek fiú lesz, akkor kőkemény cionista válik belőle. A kislánynak vagy kislánynak mindenképpen sötétnek kell születnie, nincs szükség több szöszkére. Olsuk ki mindenestül ezeket a lidércfényeket!”

Freud öröksége a pornográfia térnyerésével folytatódott. Nathan Abrams professzor a The Jewish Quarterly 2004. téli kiadásában megjelent „Tripla E(x)tnika” című cikkében gyakorlatilag hencegve említi a zsidók kimagasló szerepét a pornográfia főáramlatú kultúrává alakításában az Egyesült Államokban és Európában. Vezető zsidó pornográf írókat is idéz, felfedve motivációikat. A következőképpen:

„Van a pusztán anyagiaknál mélyebb oka annak, hogy különösképpen a zsidók miatt keveredtek bele a pornóba? I. Goldstein, a Screw kiadója mondta, „Az egyetlen ok, amiért a zsidók a pornográfiában tevékenykednek az, hogy Krisztus egy szopás. A katolicizmus egy szopás. Nem hiszünk a tekintélyelvűségben.” A pornográfia így a keresztény kultúra bemocskolásának egy módjává válik, és ahogy behatol az amerikai kulturális főáramlat szívének közepébe (és kétségkívül ugyanazok a WASP (fehér angolszász protestánsok fogysztják), bomlasztó jellege még erősebb töltést hordoz... Kibővítve a bomlasztó tézist, a zsidó jelenlétet a felnőtt szórakoztatóiparban úgy lehet tekinteni, mintha gyakorlatilag újat mutatnának Amerika egész WASP közösségének...”

Abrams, egy valószínűsíthetően zsidó olvasótábornak szánt zsidó folyóiratban publikálva, magától értetődően ír a zsidó pornóírók irántunk fennálló „östől örökölt gyűlöletéről” és késztetésükről, hogy „erkölcsi bomlasztással gyengítsék az uralkodó kultúrát Amerikában.”

E szerint az érvelés szerint, a zsidók jelenléte a pornográfiában a keresztény hatalom atavisztikus gyűlöletéből fakad: erkölcsi bomlasztással próbálják meggyengíteni a fennálló kultúrát Amerikában. Astyr visszaemlékszik, ahogy „menekültem vagy harcoltam a gimnáziumban, mivel zsidó voltam. Lehet, hogy a pornókarrierem részben egy „bekaphatod” ezeknek az embereknek.”

Goldstein a továbbiakban így ír:

„A zsidók az 1960-as évek szexuális forradalmának is az élharcosai voltak. Wilhelm Reich, Herbert Marcuse és Paul Goodman lépett Marx, Trockij és Lenin helyébe, mint kötelező forradalmi olvasmány... Pacheco volt az egyik olyan zsidó pornóstár, aki Reich, Freud és Marx intellektuális összeházasítását olvasta...”

... miért szégyelljük a zsidók szerepét a pornóiparban? Tetszik vagy sem, a zsidó jelenlét ezen a fronton jelentős volt, és itt az ideje, hogy valaki komolyan írjon erről.”

Egy olyan témára kell most rátérnem, melyről még beszélnem is nehezemre esik: a fehér rabszolga-kereskedeleme: tízmilliónyi fehér nő – köztük sokan innen Moszkvából, egész Oroszországból és Kelet-Európából – szörnyűséges lealacsonyítására és tragikus elvesztésére. Akad talán bárki ezen a konferencián, vagy bárhol a fehér világban, aki nincs tudatában annak, hogy ennek a gyalázatos kereskedelemnek Izrael a központja, és New

Yorktól Los Angelesig, Vlagyivosztoktól Dublinig az ő hitestvéreik irányítása alatt áll? Egy a New York Times hírrovatában 1998. január 11-én „A rabszolga-kereskedők szláv nőket csalogatnak” címmel megjelent cikkben Michael Specter főként kelet-európai fiatal nőként azonosítja ezeknek a felfoghatatlanul lealacsonyított áldozatoknak a millióit, gazdáikat pedig zsidóként dokumentálja. Egy izraeli fehér rabszolga-kereskedőt, Jacob Golant idézi:

„A nők, akik ott dolgoznak, mint ahogy szinte az összes prostituált Izraelben, orosz nemzetiségűek; a főnökök nem az.”

„Az izraeliek szeretik az orosz lányokat,” mondta Jacob Golan... „Szőkék, csinosak és nagyon mások, mint mi,” kuncogta.

Specter rámutat, hogy kelet-európai nők millióit aljasították le ennek a sötét zsidó szélhámoságnak a keretében. Jól hallották: azt mondtam milliókat. Hát nem elképesztő, hogy még mindig akadnak sorainkban, akik megbélyegzik néhányunkat, amiért megnevezünk a gonoszokat, akik elrabolják, leigázzák, megerősöztetik és lealacsonyítják asszonyainkat az emberiség történetének talán legkegyetlenebb és legembertelenebb módján? Könyvében, a *Prostitúció és Előítéletben*, a zsidó történész, Edward Bristow arról ír, hogy a zsidó prostitúció világhálózat hogyan működött nem csak évtizedeken, hanem évszázadokon át.

Állandóan a németek és a kelet-európaiak kollektív büntudataról hallunk a zsidókkal szemben; de mennyit lehet hallani erről a legszembetűnőbb ember jogok ellen elkövetett undorító, tömeges erőszakról? Lányaink és asszonyaink ellen kegyetlenségek folynak, most, ebben a percben is, ahogy itt beszélünk.

Ha már az etnikai büntettekéről esik szó... Moszkvában vagyunk, és alig egy kilométerre innen található minden idők néhány legnagyobb tömeggyilkosának otthona. Jó oroszok millióit és más, európai embereket gyilkoltak meg. Szolzsenyicin, korunk egyik legnagyobb elméje, akit az irányított média mára szinte egy nem-létező személlyel degradált, felfedi az orosz emberek bolsevik tömeggyilkosainak személyazonosságát. A Gulag Szigetcsoport II. 79. oldalán találhatóak a Gulagnak, a világtörténelem legnagyobb gyilkoló-gépének vezető ügyintézői. Aron Solts, Jakov Rappaport, Lazar Kogan, Matvei Berman, Genrikh Jagoda és Naftalij Frenkel. Mind a hatan zsidók. Miért titkolják el az emberiség legnagyobb holocaustját minden létező módon a fehér világ homályos tudata elől?

Feminizmus

A női jogokért vívott harc kezdetén, a cél leginkább a nők iránti tisztelet és megbecsülés ősi európai értékeinek visszaállítására volt. Azt kívánták, hogy a férfiak több felelősséget vállaljanak a nők és gyerekek jóléte ügyében; magasabb erkölcsi nívóra törekedtek, és a világot átfogó mértékletességi mozgalom legfőbb mozgatórúgói voltak. A zsidó radikális feminista mozgalom zsidók médián belüli ötödik hadoszlopa segítségével, a modern „radikális Feminista Mozgalom” legfőbb vezetőivé váltak. Bella Abzug, Betty Friedan és Gloria Steinem már ellentétes hangnemet ütöttek meg. Ahol a női jogok élharcosai megbecsülésre méltó és erkölcsös viselkedés példamutatását várták el a nőktől, az új feminista azzal tömték őket, hogy addig nem szabadulhatnak fel, amíg a férfiak legrosszabb jellemvonásait fel nem veszik. Többé már nem unszolták a férfiakat az erkölcsös viselkedésre – inkább a fiatal nőket bátorították, hogy legyenek legalább olyan erkölcsstelenek, mint a legmocskosabb férfi.

A zsidó radikális feminista méreg természetesen fehér lányok és asszonyok millióit sújtotta járványos nemi betegségekkel, tömeges meddőséggel és a házasságtörő viszonyok nagyarányú megnövekedésével, ezáltal pedig a stabil házasságok elpusztításával. A radikális feminista kifejezték gyűlöletüket a házasság és az anyaság iránt, és azt prédikálták a nőknek, hogy a karrier feleslegessé teszi a családot és a gyerekeket. Barátaim, gyermekek nélkül népünk nyilvánvalóan kihál.

A radikális feminizmus négy legfontosabb vezetője a második világháború óta Betty Friedan, Bella Abzug, Gloria Steinem és Gloria Allred. Íme egy idézet a *„Zsidó nők és a feminista”* forradalom című kiadványból.

„...A zsidó feminista befolyással voltak az amerikai élet minden aspektusára. Alább található néhány példa a Zsidó nők és a feminista forradalom által bemutatott zsidó feministaokról, azokról, akik az 1960-as, 70-es és 80-as években tették le névjegyüket. Történetük képezi majd vitánk alapját...”

A továbbiakban felsorolja a radikális feminizmus néhány zsidó csillagát:

Heather Booth: abortuszpárti és emberi jogi aktivista

Susan Brownmiller: az Akaratunk Ellenére, egy nemi erőszakról szóló úttörő könyv szerzője

Blu Greenberg: ortodox feminista

Phyllis Chesler: úttörő a nők pszichológiája terén

Judy Chicago: feminista képzőművész

Sonia Pressman Fuentes: feminista ügyvéd és a NOW (Nemzeti Nőszervezet) alapítója

Nancy Miriam Hawley: női egészségügyi aktivista

Alix Kates Shulman: feminista szerző, az egyenlőségi házassági szerződés megalkotója

Gloria Steinem: az Ms. Magazin alapítója, feminista szónok és író

Homoszexualitás

A homoszexualitás nyilvánvalóan hozzájárul ahhoz, hogy születési arányaink csökkenjenek. Sajátságos szexuális jellege olyan betegségek özőnéhez vezet, amelyek messze túlhaladják a hagyományos STD (szexuális úton terjedő) betegségek határait. A homoszexualitás jellegzetes szociális, és nem higiénikus biológiai viselkedésmintái miatt burjánzik a hepatitisz és a HIV fertőzés. Európaiak milliói, akik homoszexuális életre tértek át, meghaltak, és nem homoszexuálisok százezrei estek áldozatul ezeknek a homoszexuális úton terjesztett veszedelmeknek vérátömlesztéssel vagy más módon. Ráadásul a hímnemű homoszexuálisok sokkal nagyobb arányban képviseltetik magukat a gyermekmolestálási ügyekben is. Ez az elnyomás fehér életek millióit károsítja súlyosan. Természetesen a média soha nem mulasztja el tudunkra adni, hogy a homoszexualitás egy teljesen elfogadható életforma, és ha ellenezni merjük, akkor egyszerűen csak homofóbok vagyunk, megfosztva a szodómia előnyeiketől.

És ebben az esetben is, ahogy bizonyára már kitalálták, a betolakodók nem csak jelen vannak a homoszexualitás-párti szervezetekben – hanem teljesen uralják is azt.

Larry Kramer – az „Állj ki” homoszexuális/AIDS aktivista szervezet társ-alapítója; a Meleg Férfiak Egészségügyi Válsághelyzete társ-alapítója.

Alan Klein – az „Állj ki” csoport társ-alapítója, a Homokos Nemzet csoport társalapítója, a GLAAD (Meleg és Leszbikus Szövetség a Rágalmazás Ellen) Nemzeti Kommunikációs Igazgatóság és vezető szóvivője. Klein volt a társalapítója a sikeres multimédia kampánynak, a STUPIDLY.COM-nak is.

Arnie Kantrowitz – a GLAAD társalapítója.

Jonathan D. Katz – a Harvey Milk Intézet alapítója és elnöke, amely a világ legnagyobb homoszexualitással foglalkozó tudományos intézete. Régi melegjogi aktivista, a Homokos Nemzet társalapítója (a kulcsfontosságú San Franciscói részleg).

Harvey Fierstein – filmszínész (Mrs. Doubtfire); közismert meleg aktivista.

Moisés Kaufman – forgatókönyvíró és rendező (Egy gyilkosság története).

Israel Fishman – a Meleg Felszabadítási Választmány (ma az Amerikai Könyvtárszövetség Meleg, Leszbikus, Biszexuális és Transzsexuális Kerekasztala néven ismert), a világ első szakmai/hivatásos meleg szervezetének 1970-es alapítója.

Bella Abzug és Edward Koch – mindketten zsidók – az Egyesült Államok Képviselőházának első tagjai, akik a szexuális orien-

táción alapuló diszkrimináció betiltására nyújtottak be törvénytervezetet (1974.) És még hosszan folytathatnám.

Abortuszpárti Mozgalom

Az európai életek millióinak megszakítása nyilvánvalóan hatással van katasztrofális születési arányainkra. Vessék össze az összes jelentős keresztény egyház abortuszellenes álláspontját a legbefolyásosabb zsidó szervezetek aktív abortusz-támogatásával. Az alábbi vezető zsidó szervezetek pártoskodnak az abortusz „jogok” mellett:

Amerikai Zsidó Bizottság;

Amerikai Zsidó Kongresszus;

B'nei B'rith Nők;

Amerikai Rabbik Központi Konzíliuma [Reform];

Rekonstrukcionista Gyülekezetek Szövetsége;

Hadassah Nők;

Zsidó Munkabizottság;

Na'amat USA;

Templomos Nővérek Nemzeti Szövetsége [Reform];

Zsidó Nők Nemzeti Tanácsa;

Új Zsidó Tervezet;

Észak-Amerikai Egyházi Fialatok;

Rabbikus Gyűlés;

Amerikai Héber Gyülekezetek [Reform];

Amerika Egyesült Zsinagógái [Konzervatív];

Nők Konzervatív Zsidó Szövetsége

Hogy egy prominens szerzőt idézzek az abortuszpárti mozgalomról:

„... emberek, akik magukat „zsidóként” azonosítják, vezették, és a mai napig is vezetik az abortuszpárti mozgalmat, nem csak az Egyesült Államokban, hanem szerte a világon... Az 1960-as évek végén életvédő aktivisták észrevezették, hogy az abortuszjogi mozgalmat elsősorban olyan emberek mozgatták és vezették, akik zsidóknak vallották magukat. Az abortuszpártiak és az abortuszklinika-tulajdonosok körülbelül fele zsidónak vallja magát, amely arány messze meghaladja a zsidó lakosság arányát, hiszen az kevesebb, mint 2 százaléka az Egyesült Államok népességének.”

Nem pusztán csak a zsidók túlnyomó jelenlétére utalok ezekben a mozgalmakban, amelyek pusztítják az európai embereket. A zsidók minden egyes ilyen mozgalomban megalapozzák azt a hatalmas, egyedülálló etnikai egységet, ami a túlélésünket veszélyeztető mérgezés mozgatórúgója. És mindegyik ilyen zsidó-vezette pusztító mozgalom óriási támogatást kap a hitestvéreik által uralt nyugati szórakoztatóiparból, könyvkiadásból, hírközlésből és a médiából.

A zsidók kiemelkedő szerepet játszanak az összes fehér nemzetet érintő kábítószer-problémában. Nem csak hogy vezető szerepük van a szervezett bünszövetkezetekben a kábítószer behozatalára és eladására, hanem még a zsidó befolyás alatt álló Hollywood és az irányításuk alatt álló lemezkiadás is népszerűsíti a testet és lelket elpusztító kábítószer használatát.

Természetesen a zsidók által készített filmek, könyvek, színdarabok, vagy akár a televíziós reklámok és kampányok fő témája a fajok közti keveredés. A zsidó média rasszistának bélyegez minden ellenállást az európaiak vegyes házasságával kapcsolatban, ám ugyanakkor egyetlen becsmérlő szót sem ejt, egyik fő zsidó szervezet ellen sem, amelyek programjában szerepel a zsidók vegyes házasságának visszaszorítása. Természetesen Izrael az az állam, ahol a zsidók és nem-zsidók közti házasság tilos.

Nem elég, hogy a zsidók uralta média körmonfontan öngyűlöletet beszél be népünknek, de néhány zsidó tudós már nyíltan fel is szólít a fehér faj elpusztítására. A Harvard Egyetem egyik jeles zsidó professzora, Noel Ignatiev, aki a „Fajáruló” magazinnak a kiadója, lényegében a fehér faj eltörlését és elpusztítását kívánja. El tudja képzelni azt bárki, hogy milyen felháborodás törne ki, ha egy nem-zsidó a zsidó nép elpusztítására szólítana fel?

(Ford.: Horváth Barbara)

(Folytatjuk)

HOLLYWOOD LEGÚJABB TÁMADÁSA A KERESZTÉNYSÉG ELLEN

Ted Pike tiszteletes:

ZSIDÓK A „THE TEN” MÖGÖTT

A nemrég bemutatott The Ten „a bibliai 10 parancsolat által sugallt tíz, istenkáromló, hisztérikus történetről” szóló film. A filmben „Jézus H. Krisztus” megfoszt a szüzességétől egy szexuálisan kívánatos szűz könyvtárosnőt, és minden epizód olyan karaktereket ábrázol, akik abba vannak belefeledkezve, hogy éppen az ellenkezőjét cselekszik annak, amit a Biblia parancsol. „A The Ten a börtönbéli erőszakos közöléstől és báb-nemi szervektől megszálott” film – mondja a Village Voice.

„Ez nagyon negatív támadás akar lenni a hit és az értékek ellen. Ez nagyon szomorú társadalom, amely ilyen támadási módszerre szülte le” – mondja Dr. Ted Baehr, a Keresztény Film- és Televízió-bizottság elnöke.

Valóban a „társadalom” az, amely Jézust támadja ebben a filmben? A The Ten írója és rendezője David Wain, ünnepelt zsidó vígjáték színész és filmproducer. Az öt filmproducer közül négy zsidó: Jonathan Stern, Paul Rudd, Morris S. Levy és David Wain. Véletlen egybeesés lenne, hogy a legtöbb filmigazgató, társ-producer is zsidó, és a technikai személyzetet is zsidók alkotják? A City Lights Pictures, a film gyártója bejelentette, hogy a The Ten-t belföldi bemutatásra a Think Film szerezte meg, amely a zsidó filmmecenás és producer, David Bergstein tulajdona. A film eléggé fontos ahhoz, hogy a W.E.A.Corp. mutassa be, amely a 2006-os év Nagy Bemutatója.

A zsidó keresztényellenesség mintája a médiában

A The Ten a médiatestületnek a kereszténység és a keresztény értékek elleni, az elmúlt néhány évtizedeken át tartó támadását folytatja. A zsidók az amerikaiaknak csupán 1,5 %-át alkotják, mégis ők állnak gyakorlatilag minden szervezett, Krisztus elleni médiatámadás mögött. Ha ezt a tényt nehezen elfogadhatónak találják, fontolják meg a következőket:

1988-ban a zsidó tulajdonban lévő MCA bemutatta a „Krisztus utolsó megkísérelése” című filmet, amely Jézust bolondnak, sarlatánnak és kéjencnek ábrázolja.

2005 karácsonyán a zsidó tulajdonú CBS egy speciális karácsonyi újdonságot sugárzott, „A Karácsony misztériuma” címmel. A specialitás nem azt a misztériumot vizsgálta, hogy Isten megtestesült, hogy minket megváltson a bűneinktől. Ehelyett azt a „misztériumot” vizsgálta 1 órán keresztül, hogy Jézus házasságon kívül született, törvénytelen fia volt-e egy római katonának és egy zsidó feslett nőnek.

Az NBC Dániel könyvében Jeff Zukor, zsidó producer és az NBC túlnyomórészt zsidó írói felidéztek egy rendellenesen működő „keresztény” családot, amelyet szétszakít a rágalmazás, alkoholizmus, homoszexualitás és paráznaság. A díszruhába öltözött „Jézus”, aki azért ölt testet, hogy tanácsot adjon az apának, anglikán lelkész, primitív, ügyefogyott bolond.

A National Geographic magazinjában és TV-jében a „Júdás elveszett evangéliuma” azt a lehetőséget dramatizálta, hogy Iskarióti Judás zsidó hős volt, aki Jézus Krisztust a farizeusoknak saját kérésére árulta el! Mind az NGS tanácsadó testületét, mind a munkaközösséget aránytalanul sok zsidó név képviselte. Freida Tchacos Nussbergernek,

a „Júdás könyve” alapítójának és állítólagos tulajdonosának, valamint Herb Krosner tv producernek, aki megvásárolta a történetet, zsidó neve van.

A „The Da Vinci Code” című filmben a zsidók által uralt Sony Corp. Of America (amelyet zsidó ügyvezető elnök, a CEO-s Howard Singer és Emily Susskind elnök irányít) azt a hazugságot adta el, hogy Krisztusnak szexuális kapcsolata volt a Magdalai Máriával. A legnagyobb zsidó kiadók, a Random House, Doubleday és Anchor Books monopolizálták a könyv előállítását és eladását, elképesztő milliókat szereztek ebből az istenkáromlásból.

Jézus: a zsidó humor célpontja

A The Jerusalem Post egyik nem régi cikkében Stephen Vider elmondja, hogy Jézus a zsidó szatírak és vígjátékok kedvelt célpontja. Peter Schafer zsidó történész szerint az ilyen gonosz humor forrása a Talmud. A Post így összegzi Schafert:

„...a késői ókor zsidó rabbijai nem rettentek vissza a gúnyolódástól... A rabbi ragaszkodtak ahhoz az állításhoz, hogy Jézus nem volt Isten fia, sem Dávid leszármazottja, hanem egy római katona törvénytelen fia, akivel Máriának házasságtörő kapcsolata volt. Ennyit a szűzi szülésről.”

„A párhuzamos történetet a Toledosz Jesu visszhangozza. Jézusnak nem hivatalos, elképzelt életrajzát évszázadokon át ismételtették, mielőtt végül rögzítették a X. században. Ez nem csak Jézus származását vitatja, hanem testi feltámadását is – miután a holttestét megtalálták egy kertben, lóháton visszavitték Jeruzsálembe, ezzel a szöveggel megjelölve: 'Ez Jézus, aki azt mondta, hogy felment a mennyekbe'.”

„A Talmud és a Toledosz Jesu írói távolról sem tagadják, hanem szemmel láthatóan élvezettel állítják, hogy nem a rómaiak, hanem a zsidók végezték ki Jézust – és ő ezt meg is érdemelte.”

Zsidó vígjátékírók, Larry David, Lenny Bruce és Sarah Silverman, specialistái a hasonló Jézus-ellenes gúnyolódásnak. A The Jerusalem Post idézi Silverman-t, aki a 2005-ös „Jézus – mágia” című filmjében ezt mondta: „Remélem, a zsidók ölték meg Krisztust... Én megtenném azt újra egy másodperc alatt.” A The Post kommentárja: „Silverman filmjének címében rejlik humor végül is nincsen túl távol az egész Toledosz Jesu-tól, amely Jézus csodáit, mint a fekete mágia műveit írja le...”

Talmud: a keresztényellenesség kútforrása

Honnan származik ez a keresztényellenes lelkület, amely a zsidó média alkotóiból és irányítóiból árad? Ez hatja át a régi farizeusok Talmudját, akik a modern vígjátéki színészekhez hasonlóan gúnyolták Jézust, azok a farizeusok is, akik megölték Őt. A The Post cikke, amelyet a zsidók elsősorban zsidó olvasók számára írtak, szokatlanul nyíltan beismeri, hogy Krisztus zsidó kigúnyolása a Talmudból származik.

Napjainkban a vallásos zsidók a farizeusok Talmudját sokkal jobban tisztelik, mint a Bibliát. A 104 csúcsmédia irányítón végzett híres Lichter-Rothman felmérés Ame-

rikában úgy találta, hogy elképesztő módon 59 %-uk „zsidó vallásban nevelkedett”.

Az Egyetemes Zsidó Enciklopédia szerint: „A zsidó vallás a maga származását évszázadokon át töretlenül a farizeusoktól vezeti le. Vezetérszeméik és módszereik egy óriási méretű irodalomban nyertek kifejezést, amelynek nagy része még ma is létezik. A Talmud a legnagyobb és legfontosabb egyedi darabja ennek az irodalomnak...”

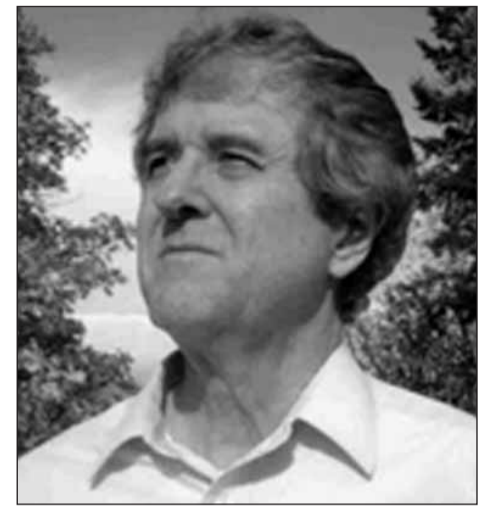
Krisztus a Talmud alkotóit, a farizeusokat úgy jellemzi, hogy „tele vannak tisztátalansággal” (Mt. 23,27). Nem csodálkozhatunk tehát azon, hogy az ő alkotásuk tele van erkölcsi szennnyel. A Talmud legkorábbi (és ezért legnagyobb) rabbijai, a „Tannaim”, ténylegesen a pedofília támogatói voltak! A gyermekkel való erőszakos közömbösítést, mint „halakah”-ot, zsidó jogot igazolták. Sok terjedelmes szakaszban támasztja alá a Talmud azt, hogy egy rabbi jogot szerez 3 éves kislánnyal való házasságra nemi erőszak által. A Talmud zseniális kibúvási lehetőségeket is biztosít a rabbi számára a nem-zsidó szolgálólányok megrontására és a velük való házasságon kívüli nemi életre. A farizeusok úgy tekintették, hogy a 9 éves fiúkkal folytatott szexnek nincsenek erkölcsi következményei. Különösen felnőtt nőknek engedélyeztek ilyen szexuális kiváltságokat. Aki figyelmesen elolvassa a Talmudot, annak figyelmét nem kerülheti el az, hogy a rabbi milyen buzgógn rárérnek a szexuális témákra és engedélyezik a legszélsőségesebb szexuális erkölcsatlenségeket. A leggyakrabban idézett talmudi mondas azt tanítja, hogy egy állattal közömbös nőnek joga van a főpappal házasságot kötni.

Napjainkban a legtöbb amerikai vezető – elsősorban reformerek, de csakhamar a konzervatívok is – támogatják a homoszexuális célkitűzéseket. Nem csoda, hogy a zsidók élenjárók a homoszexuális jogi mozgalmakban, aránytalanul sokan részt vesznek az amerikai homoszexuális szervezetek vezetőségében. A Talmud szexuális etikája érthetővé teszi, hogy a B'nei B'rith ADL-je támogatja a homoszexuális életstílust; az ő „gyűlöletellenes” törvényeik különösen a homoszexuálisokat védik, és bűncselekménnyé nyilvánítják a homoszexualitással kapcsolatos szókimondást.

A Talmud erkölcsi romlottsága érthetővé teszi azt is, hogy a zsidók miért uralják a pornográfia iparát világméretben. Al Goldstein, rendkívüli termékenységű pornográf író, a Screw magazin létrehozója elmondja nekünk, hogy szerinte a zsidók miért vonzódnak annyira a pornográfiához: Krisztus iránti gyűlöletük és a keresztény civilizáció megrontására irányul vágyuk az ok. „Az egyetlen ok, amiért a zsidók a pornográfiában tevékenykednek az, hogy Krisztus egy szopás. A katolicizmus egy szopás. Nem hiszünk a tekintélyelvűségben.”

A zsidók uralják a nemzetközi szervezett prostitúciót Európában, az USA-ban és Dél-Amerikában, legalább 125 éve.

Ahogy korábban kifejtettük, a zsidók uralják a gonosz leghatalmasabb keresztényellenes forrását Amerikában és a világon: a hollywoodi filmipart. A három nagy tv-hálózatot a zsidók alapították és irányítják. Ténylegesen a zsidók kezében vannak

az aránytalanul legnagyobb vezetői és tulajdonosi pozíciók az egész amerikai országos médiában, mind a hírközlő szerveknél, mind a szórakoztató iparban. [A világon mindenhol, nálunk is. A szerk.]

Bárány a farkasok között

Krisztus meg akarta védeni Egyházát a farizeusok álnokságaitól, és azoktól, akik hamis tanításait a jövőben hangoztatják. Mindent megtett annak érdekében, hogy elítélje a farizeizmust és annak szóbeli törvényét, a Talmudot. Figyelmeztette az Egyházat, hogy „óvakodjék a farizeusok kovásztól” (vagyis a talmudi tanítástól) (Lk. 12,1). A zsidókat a „Sátán zsinagógájának” nevezte – ami szó szerint a Sátán egyházát jelenti ezen a világon (Jel. 3,9). János apostol úgy jellemezte őket, mint az Antikrisztus szellemének megtestesülését (1 János 2,22), és Szent Pál figyelmeztet, hogy ők az evangélium „ellenségei” (Róm. 11,28).

Egy keresztény hite szerint meg van győződve arról, hogy ezeket a bibliai figyelmeztetéseket Isten sugalmazta; ezeket tudomásul kell venni és szerintük kell cselekedni. Ennél kevesebbet tenni annyi, mint megghiúsítani Krisztus Egyházának irányítására irányuló törekvését, különösen korunkban, a zsidó média megtévesztő hatalmának túlsúlya idején. De az evangelizálók az elmúlt században érzéletesen viselkedtek a zsidókkal, együtt éreztek múltbéli szenvedéseikkel és nemzeti törekvéseikkel. Figyelmük kívül hagyják Krisztusnak és az Ő apostolainak szavait. A lelkipásztorok gyakorlatilag sohasem tanítják ezeket az intelmeket teljesen konkrét és hangsúlyos módon. Ehelyett az evangelizáló vezetők szorosán együttműködnek a farizeusok leszármazottaival, gondosan elrejtve a keresztény kultúra megrontóinak zsidó identitását.

Ha valamely keresztény vezető megbontja a sort, Krisztust komolyan veszi, tanulmányozza a „farizeusok kovásztát”, a Talmudot, és felfedi az Egyház számára azt, amit az valójában mond, egyháziilag ellehetetlenül; az evangelizáló vezetők bojkottálják, mint „antiszemitát”.

Amikor telefonhívásokat kapok számos rádiós talk-show alkalmával, egy nyugtalanító trendet veszek észre. Sokan (mind a jobb-, mind a baloldalon) oly kiábrándítóan találják, hogy az evangelizálók támogatják Izrael igazságtalanságait a Közel-Keleten, hogy teljesen elvetik a kereszténységet. Krisztus megjövendölte, hogy az utolsó napokban az Ő igazi követőit „mindenki gyűlölni fogja” az Ő nevéért (Lk. 21,17). De Krisztus nevét valószínűleg azért is vetik meg oly sokan, mert az Izraelt első helyre tevő evangelizálók, a zsidókon kívül, mindenki másnál felelősebbek azért, hogy felépülnek a Nagy Babilon falai, – a rabszolgaság és korrupció legelnyomóbb keresztényellenes rendszere, amelyet a világ valaha látni fog.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Tudós-Takács János:

ELLENÁLLÁS ÉS BEHÓDOLÁS (Katolikus papság a Kádár-korszakban)

1961. február 3-ról 4-re virradó éjjel Kádár politikai rendőrsége őrizetbe vett egy csomó derék, buzgó, főleg a magyar ifjúság vallási és hazafias nevelésével foglalkozó katolikus papot. A papokkal kapcsolatban álló több, mint 100 világi személynél ezen az éjszakán házkutatást tartottak. Az őrizetbe vett papok többsége a Regnum Marianum nevű papi közösséghez tartozott. Ez a szervezet 1952 óta titokban működött, mert Rákosiék ebben az évben a föld alá kényszerítették őket. A kommunisták különösen azon papok iránt voltak gyűlölettel, akik az ifjúság nevelését hivatásbeli kötelességnek tekintették.

A letartóztatott papokat nemsokára – többnyire „államellenes szervezkedéssel” vádolva – bíróság elé állították és túlnyomó többségüket több éves börtönbüntetésre ítélték. A letartóztatott papok ellen emelt vádak mind hazugságok voltak: államellenes szervezkedésről szó sem volt. Természetesen ezek az egyházi személyek nem vették tudomásul a kommunisták elvárásait. Nem is vehették, hiszen a pap hivatása és küldetése nem a mindenkori államhatalomtól, hanem magától Istentől való. Az „elmenvén tanítások minden nemzetet” krisztusi parancsa minden kor minden papját kötelezi (v.ö. Mt. 28,19). Ez a parancs magába foglalja azt is, hogy az ifjúságot meg kell ismeretnie a keresztény világnézet elemeivel. Ezek a derék, becsületes és bátor papok ezt tették. Nem működtek együtt a bolsevista rendszerrel, nem álltak be békepapnak, nem agitáltak a TSZ mellett és nem voltak hajlandók dicsőíteni a hazánkat eltipró Szovjetuniót, és „felszabadulásnak” hazudni az ellenséges megszállást.

Több évig börtönben lenni, s közben elzárva lenni a hivatás teljesítésétől –rend-

kívül fájdalmas. De e derék papok számára nem a kommunisták mérték a legnagyobb szenvedést. Nem az ellenük vádat emelő ügyészek, nem az őket elítélő bírák, nem a börtönőrök – hanem a Magyar Katolikus Püspöki Kar, amely 1961. március 15-i körlevelében kijelentette, hogy „ezek a papok nemcsak a Magyar Népköztársaság ellen vétettek, hanem a katolikus egyház ellen is.” E körlevélben a főpásztorok elhatárolták magukat papjaiktól, azt sejtetve, hogy ezek rontják meg a „jó viszonyt” az állammal.

Nyilvánvaló, hogy e körlevél borzalmas állami nyomásra született meg, de a püspöki tisztség nemcsak nagyobb egyházi hatalommal, de fokozottabb kötelességekkel is jár. Jogok és kötelességek minden területen egyenesen arányosak egymással...

A körlevél két szempontból is tragikus volt. Először pszichológiai szempontból a letartóztatott papok felé: fokozta bennük a magukra hagyottság érzését. A börtönben mindenki úgy érzi, hogy bárcsak lenne valaki, aki vigasztalna, lenne valaki, aki egy bátorító szót szólna hozzá. Mert szenvedni ugyan mindig fájdalmas, de szenvedni egyedül, elhagyatva, magunkra hagyva, megértő és vigasztaló részvétel nélkül: ez rettenetes.

De volt e körlevélnek egy másik tragikus hatása is, mégpedig világnézeti szempontból a hívek felé. A püspökök a tanító egyház tagjai: elsődleges kötelességük a hívek világnézeti tisztánlátása fölötti örökös katolikus szempontból. A tanítás krisztusi parancsa, amely minden egyes papot kötelez, a püspökökre fokozottan vonatkozik. De azáltal, hogy a püspökök a papjaik hősiességét helytállásukat elítélték, a lelkiesség sarklatos

erényének gyakorlását, a becsületet, elvhűséget, az áldozatvállalást ítélték el, s ezzel hatalmas lelki károkat okoztak a rájuk bízott hívők lelkében. Ez a körlevél nemcsak a közvetlenül megbélyegzett papokat ítélte el, hanem elítélte egy szemléletet, elítélte a bolsevizmussal szembeni ellenállást, és ezáltal – burkoltan – piedesztálra emelte a kereszténység – és az egész emberiség ellenségei előtti behódolást. El lett mosva a különbség bűn és erény között...

Ugyanez még nagyobb súllyal, s ha lehet, még tragikusabb következményekkel ismétlődött meg 1973 végén, illetve 1974 elején, amikor VI. Pál Pápa az esztergomi érseki széket „üressé” nyilvánította, s ezzel a kommunistáknak hősiessen ellenálló, hitvalló, eleven mártír életet élő Mindszenty Józsefnek, a bolsevizmus elleni ellenállás szimbólumának primási és esztergomi érseki megbízása véget ért.

Mindszentynek ez a lépés – teljesen érthetően – sokkal jobban fájt, mint a kommunisták börtönében töltött 8 év, jobban fájt, mint az Andrássy út 60. pincéjében elszünetelt fizikai gyötrelmek. Mert ezek az ellenségtől származtak, de 1973-74-ben onnan jött a pofon az „Ostpolitik” jegyében, ahonnan a legkevésbé várta.

Lelki nagyságára jellemző, hogy a történetek után is kijelentette: hű fia a katolikus egyháznak, annak természetesen egész tanítását, a dogmát igaz hittel vallja és hirdeti, de nem ért egyet a legfelsőbb egyházi vezetés politikájával, mert az Egyház úgy tett engedményt Kádáréknak, hogy cserébe nem kapott érte semmit: nem enyhült semmit sem a magyarországi kommunisták válásüldözése, amelyet – jóval alattomosabb módon, mint korábban – rendületlenül folytattak 1974 után is...

Róma célja a Kádáréknál előtti politikai behódolással a legális püspöki kinevezések és szentelések biztosítása volt, amelyet Kádárék – teljesen jogtalanul – állami hozzájáruláshoz kötöttek. Csak püspök szentelhet érvényesen papot, ezért a püspökök apostoli folytonossága a katolikus egyház számára létkérdés. De voltak a katolikus egyháznak titokban, állami hozzájárulás nélkül felszentelt püspökei is – egy kényszerűségből föld alá kényszerülő magyarországi katolikus egyház képes lett volna biztosítani az apostoli folytonosságot. S a római birodalmi, majd három évszázadon át tartó keresztényüldözést – katakombákba kényszerülve diadalmasan túlélte az egyház. De a kommunisták előtti politikai behódolás világnézeti mérhetetlen lelki károkat okozott: nagyon megnehezítette a hívők világnézeti tisztánlátását

1974-ben természetesen senki sem tudta, hogy a kommunizmus összeomlás előtt áll. De a hívő ember előtt minden korban világos kell, hogy legyen: az Úr „hatalmasokat letaszított a trónjukról” minden korban (Lk. 1,52), s ahogyan a Kádárék által üldözött és börtönbe vetett hős papok egyike; Werner Alajos amikor az őt kihallgató bíró megkérdezte: „Maga szerint meddig áll fenn ez a rendszer?”, ezt felelte: „egy perccel sem tovább, mint ameddig az Isten megengedi”.

A hívő ember számára kettős vigasz áll szemben az árnyoldallal: a katolikus papság soraiban nemcsak behódolók, de hősiessen ellenállók is voltak a bolsevista zsarnokság ellen, és politikai hibákat követhet el az egyház, de ez dogmatikai tisztaságát nem veszélyezteti, hiszen isteni Alapítója szava garantálja: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta.” (Mt. 16,18)

A HUNGARISTA NŐ ERKÖLCSI ÉS SZELLEMI FELADATAI

Özv. Meggyes Kálmánné 1959-ben elhangzott előadássorozata alapján

El kell érnünk, hogy minden magyar nő világosan és tisztán lássa feladatát, jogát, és kötelességét, ami nem más, mint nemzetünket élet-halál harcában támogatni!

A hungarizmus ismerete tisztánlátást jelent, ez a tisztánlátás segít a dolgok helyes megítélésében és tetterőt vált ki. Semmi egyéb nem lebeghet egy hungarista szeme előtt, mint nemzetünk szolgálata. Szükség van a tisztánlátásra nemzetünk minden tagjától elváránknak, így a nőtől is, hiszen ez a tisztánlátás segít a nemzet jó hasznára cselekedni.

A nő élettársa, segítőtársa a férfinak. Számára több, mint a férfi száma. Ezért igenis fontos, hogyan él és miként gondolkodik a nő, mert ereje nem számarányában, hanem abban a serkentő, ráható erőben jut leginkább kifejezésre, melylyel környezete lelkét, életét befolyásolni, irányítani képes.

Jogaink és kötelességeink közé tartozik az is, hogy azokat a feladatainkat ne hanyagoljuk el, amelyeket nemzetünk szolgálata szab reánk. Mert tudnunk kell, hogy nem mindegy hol, hogyan, és kik között éljük le életünket és neveljük gyermekeinket!

A hungarizmus megszabta a nő erkölcsi feladatait, melyet a következőkben foglalhatunk össze:

1. a nő a család jó szelleme,
2. a nő a hungarizmus lelke,
3. a nő a nemzetélet halhatatlanságának záloga,

Ismerje, fejlessze, s a gyakorlati életben teljesítse ki a SZÉP fogalmát, úgy, hogy a nemzet újjáépítéséhez hozzájáruljon a nemzet erkölcsi erőinek nevelésével. Mivel a nő a család jó

szelleme, ezért tetteit az igaz Istenhit kell, hogy vezesse. Meg kell őriznie a családi élet tisztaságát. A család kötelékében élő férfi és nő egyénisége a gyermekein keresztül alakul át a legkisebb közösséggé. Ezzel egységgé kovácsolja a családot és megteremti a MI fogalmát. Ennek a legkisebb közösségnek a lelkiessége a nő magatartásától függ. Ezzel minden nőnek tisztában kell lennie, hogy felelősége a mindennapok teendői mellett a család egységének megteremtésére is kiterjed. Így a nő képessé válik a családi béke megalapozására és megtartására.

A lányok és asszonyok életében meg kell, hogy jelenjen a nő vallás-erkölcsi érzése, meg kell, hogy valósítsa a családi élet tisztaságát. A nőnek ismernie kell a tiszta hungarista erkölcs követelményeit, hogy tetteit, gondolatait és egyéniségének megnyilatkozásait ehhez a szilárd alaphoz mérje.

A nőnek, mint a hungarizmus lelkének legyen közösségi érzése. Kötelessége az összhang megteremtése.

A hungarista nőnek legyen a magyar nemzet, a fajtánk erejének és jellemének ismeretén nyugvó nemzeti öntudata! Tudatosan irányított világnézetét a múlt helyes ismerete, és a jelen eseményeinek helyes megítélése adja.

Amit a hungarista nő el akar érni, meg akar teremteni saját családjá és önmaga számára, azt akarnia kell a nemzet minden családjának! Így az ÉN (önérdek) és a MI (közérdek) összhangba kerülnek. Meg kell értenie minden nőnek azt az alapvető tény, hogy családját nem vonhatja ki a társadalom közösségének hatása alól, ebből kifolyólag az önérdek megköveteli a közösségi érzést. A családban uralkodó közösségi

ézés természetessé teszi a társ-közösségi érzés kialakulását. Ennek a kialakulása nélkül nem leszünk képesek hungaristákat nevelni!

Az anya gyermeke lelkébe ülteti az erkölcsi erőt és a hitet, mely segít nemzetünk megmaradásában.

A fegyverek győzhetnek a férfiak kezében, de igaz győzelmet egy eszméért a nép csak akkor ér el, ha a nő átéli, és teljes lelkével vesz részt a küzdelemben. A magyar nőnek a hungarizmus eszmerendszere megadja világnézetét és annak gyakorlatát.

Minden nő hősi életszemléletet hoz magával, ezt bizonyítja az is, hogy szenvedések árán új életet ad, és mindezen szenvedések ellenére mégis újra és újra vállalja azt. Ez bizonyítja azt, hogy a hungarista nő képes a nemzetért és megmaradásáért újabb és újabb áldozatokra!

A nőben éljen az anyaság hivatástudata! A nő a nemzet halhatatlanságának záloga!

A nő rendeltetése hogy hungaristává váljon, hivatása pedig, hogy hungarista anya legyen!

A családi életben meg kell valósítania a szép, az igaz és a jó életösszhangját, így a nemzet jelene biztosítva lesz. A gyermekei helyes nevelésén keresztül elérhetjük a nemzet boldog jövőjét! Nemzetünk halhatatlanságát abban az esetben érhetjük el, ha anyáink elvállalják és szívügyüké teszik eme feladatokat. Így a gyermek a magyar jövő, a hungarizmus fegyverévé válik.

Mind a paraszt, a munkás, az értelmiség, a katona és ►

► az ifjú áldozataikat hozzák azért, hogy a családi béke és stabilitás megteremtődjön, ez a biztos jólét a családban és nemzet biztonságát garantálja. Ezért a nő köteles a nemzetet anyaként szolgálni és sok gyermeket nevelni. Természetesen ehhez a nemzet vezetésének biztosítania kell a szellemi, anyagi és erkölcsi jólétet a család számára!

Ezeket az erkölcsi feladatokat meg kell ismerni a szellemi mércén keresztül is. A nőnek az igaz fogalmát az anyai érzéssel keresztül kell megismernie, fejlesztenie, majd a gyakorlati életben is teljesítenie.

A cél a tiszta nacionalizmus elérése nemzetünk életében. Ugyanúgy, mint ahogyan a család ereje a szereteten és közösségi érzésen alapszik, a nemzet tagjait a szereteten nyugvó élet, társ- és sorsközösségből adódó közösségi érzés kovácsolja egyggyé. A tiszta nacionalizmushoz csakis a közösségeken keresztül juthatunk el! Vagyis a család, nép, nemzet közösségén

keresztül. A nacionalizmus akkor válik igazzá és tisztává, ha szocializmus, vagyis emberszeretet alapozza meg. A nemzet-szeretettel (nacionalizmus) társuló emberszeretettel (szocializmus) lehet elérni a nemzet valós szolgálatát, így a család boldogságát. A nacionalizmus alappillére a haza és emberszeretet, vagyis a nemzetiszocialista gondolkodás.

A hungarizmus eszmerendszerében a három alaptényező a vallás, mint erkölcsi alap, a nacionalizmus, mint szellemi alap, és a szocializmus, mint anyagi alap. Ez a három tényező egymást kiegészítik és elválaszthatatlanok.

A nő szellemi feladata ezért a következő: a gyermek helyes nevelése, az ifjú támasza, a családfő életért és kenyérért vívott harcában serkentő erő. A hazaszeretet érzését, a szellemi erőnket ápolja. Környezeténél köteles elérni serkentő erejének hatásával, hogy a magyar szellem termékei és értékei a magyar nemzet, a magyarság szolgálatában maradjanak.

A nő szellemi feladata és kötelessége a haza és a hazaszeretet fogalmának, érzésének és jelentésének átültetése családjába és nemzete lelkébe. Ismernie kell a kultúra fogalmát és jelentőségét. A népi kultúrában a közösségi gondolat kerül kifejezésre. Ennek virágzása tükrözi a nép erejét és életszínvonalát.

A nő a haza és nemzetszeretetet szolgálja, abban az esetben, ha felkutatja népi kultúránk kincseit. Népviselőink és népszokásaink ápolása szükségszerű. A nő szellemi feladata még önmaga továbbképzése. Ha a nő tudása megfelelő, akkor képessé válik a tisztánlátásra és a helyes döntéshozatalra.

Az erkölcsi és szellemi feladatok ismeretével a hungarista nő képes lesz gyermekeit szép és jólelkű magyarnak megtartani. Azokat Istenhitre, haza és emberszeretetre nevelni. Így nemzetünk jövője biztosított, és szilárd talajon nyugodhat.

*Kitartás! Éljen a Nemzetvezető!
Gáll Erika (Rika)*

EGY MEGLEPŐ PÁRHUZAM A ZSIDÓKÉRDÉS BIOLÓGIÁJA

A legesújtóbb dolog azzal a küszöbön álló katasztrófával kapcsolatban, amellyel a nyugati civilizáció szembesül, az ellenállásnak csaknem a teljes hiánya azok részéről, akik áldozatai a katasztrófának. A nyugati férfiak és nők, mintha hipnotikus álomba merülnének, vagy kábítószer befolyása alatt állnának, nemcsak nem tesznek semmit sem az előttük fekvő katasztrófa elhárítására, hanem nagy igyekezettel pozitívan segítenek a katasztrófa tervezőinek tervük megvalósításában. **A gyilkos kér tőlünk egy kést, amivel elvágja torkunkat és gyermekeink torkát, és mi átadjuk neki gyorsan és lelkesen, mentegelve magunkat, hogy nem adtuk át még gyorsabban.**

A mi helyzetünk oly bizarr – oly lidércnyomásos –, hogy szinte irreálisnak tűnik. Állandóan küzdenünk kell, hogy elhesseggessük magunktól azt a gondolatot, hogy ez valójában nem történhet meg. Ezért hasznos lenne megbirkózni a mi nagyon is reális helyzetünkkel, és észrevenni, hogy a helyzetünk, bármennyire bizarr, nem egyedülálló. Majdnem tökéletes mása megtalálható a rovarok világában.

A kicsiny, de sok problémát okozó tűzhangya, amely Dél-Amerikában őshonos, de jelenleg kezdi már elsáncolni magát az USA déli részének nagy területein is, szemmel láthatóan a zsidókérdés sajátos formáját mutatja! A *Time* magazin több évtizeddel ezelőtt közzétett, és nemrég emlékeztetbe idézett egy tudósítást a témáról, „*Felforgatás a hangyák körében*” címmel.

A tudósítás szerint a tudósok észrevették, hogy Dél-Amerikában a tűzhangyák sokkal kisebb problémát jelentenek a farmerek számára, mint az USA-ban. Úgy tűnt, valamilyen ismeretlen betegség megfosztotta őket velük született erőszakosságuktól, agresszivitásuktól és szorgalmuktól; más szóval: a tűzhangya „civilizáció” az USA déli részén végzetesen dekadenssé vált.

Amikor a tudósok tovább vizsgálták, visszavezették a tűzhangya dekadenciájának forrását egy szociális parazitára – „egy másik hangyafajra, amely rejtőzés nélkül él a vad tűzhangyák erődjeiben, és bizonyos titokzatos hatással eléri, hogy a vendéglátóik támogatják őket semmittevő fényűzésükben.”

Mi ez a „titokzatos hatás”, ez a tűzhangya-liberalizmus, amely eltompítja az idegenektől rettegő ösztönüket, és toleránssá teszi őket a közöttük élő idegen paraziták iránt? A tudósok nem tudják, de azt mondják, hogy a parazitától a csápjaik csapkodásával a keményen dolgozó tűzhangyákra „láthatóan átmegy egy kényszerítő üzenet, amely azt idézi elő, hogy a dolgozó a parazitákat eteti”.

Íme, a zsidó televízió árnya! Tehát a hangyaparaziták is antennával manipulálnak! **De az üzenetet a média urai közvetítik számunkra a TV-nk antennáján keresztül, és ez kényszerít bennünket, hogy sokkal jobban tápláljuk az ő vérszopó törzsüket. Ez megfoszt minket a múlt emlékeitől és csupán a jövővel foglalkozik. Elferdíti az egészséges ösztönöket. A faji büszkeséget beteges bünné változtatja. Aláaknázza a faji szolidaritást és helyette öngyűlölettel tölt el. Arra készítet, hogy adjuk fel a természetes érdekeinket, és helyette szolgáljuk az idegen parazitákat és az egész földkerekség összes faji sőpredékének az érdekeit.**

Más szóval: pont úgy, mint a hangyák esetében, a TV arra csábít bennünket, hogy pusztítsuk el önmagunkat.

Hogy az analógiát teljesebbé tegyük, jegyezzük meg, hogy a tudósok szerint a tűzhangyák közösségi gazdálkodását tönkretevő paraziták, miközben hizlalják magukat, „csak úgy képesek élni, ha a tűzhangyák táplálják őket”. Éppen így a zsidók is csak úgy képesek élni, ha a nem-zsidó prédájuk táplálja őket, mivel ők tökéletlen teremtmények, akiket a természet sajátosan a parazita szerepükre tett alkalmassá.

Így sohasem lát senki sem egy zsidó falazó-munkás kőművest, vagy zsidó csőszerezőt, egy zsidó favágót vagy zsidó földművest. A zsidók nem termelnek – ők fogyasztanak, manipulálnak, vesznek, eladnak, bepárliznak, házálnak a fogamzástáblákkal; szórakoztatnak, utánoznak; megtervezik és összekuszálják az újságjaikat; ülnek a hivatalaikban és (jó pénzért) tanácsot adnak, páváskodnak és fecsegnek a TV kamerák (az ő TV kameráik) előtt; hazugságokat írnak újságjaikban; elárasztják könyvtárainkat és könyvesboltjainkat értéktelen vagy mérgező hatású könyvekkel (amelyeket mi ostoba módon az egekig értékelünk); az iskolákban megbetegítik gyermekeink lelkét; tanácsokat sugnának a politikusaink fülébe; lázadásokat szítanak és tüntetéseket szerveznek az „egyenlőségért”; elítélnék bennünket a bíróságokon; felfedik katonai titkainkat az ellenségnek; birtokolnak, bérelnek, kölcsönöznek, aláaknáznak, felforgatnak, pusztítanak.

De nem táplálnak, nem szállásolnak el, és nem öltöztetnek fel önmagukat a saját munkájuk eredményeképpen, ilyesmi nem áll szándékukban, de nem is volnának rá képesek. Ez a tény sehol sem figyelhető meg jobban, mint magában Izrael zsidó államában, éppen azon a földön, amelyet egy másik néptől raboltak el, és amely kizárólag a másoktól, de főleg Németországtól és az USA-tól kicsikart pénzen létezik.

S ha van valami hasznos a számunkra a tűzhangyák és mi magunk közötti meglepő párhuzam észrevételéből, akkor az a következő: megláthatjuk, hogy a mi problémánk több mint politikai, szociális vagy gazdasági probléma; talán nagyobb, mint bármi más: biológiai probléma.

Ha a zsidók nem szabad választás által cselekednek, hanem azért, mert a velük született természetük kényszeríti őket, és ha mi ugyanilyen ok miatt reagálunk rájuk – pontosan úgy, ahogy a tűzhangyák reagálnak a közöttük élő „zsidó” hangyákra –, akkor a mi problémánk teljesen új és más vonatkozást nyer.

Ha a mi problémánk lényegében biológiai, akkor tudatosítva ezt a tényt a megoldás megtalálása nem okozhat kétségbeesést. Ellenkezőleg: amit a Teremtő alkotott, azt a Teremtő képes megsemmisíteni. A mi fajunk, mint a Teremtő szerszámának metsző éle, képes győzedelmeskedni minden dolog fölött, képes túlszárnyalni idővel minden dolgot. De először el kell jutnunk ennek megértésére, először öntudatosá kell válnunk.

Attack!, 50. szám
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

ROVARTAN

FELFORGATÁS A HANGYÁK KÖRÉBEN

(A *Time* magazin „Tudomány” melléklete leír egy szituációt a rovarok között, amelynek majdnem tökéletes mása előfordul az emberi társadalomban. – *A szerk.*)

Az USA déli része kártékonyabb rovar aligha ismer, mint a pici tűzhangyát, egy hívatlan vendéget, amely Dél-Amerikából jött át közel 50 évvel ezelőtt hosszas látogatásra. A kis rovarok csipik az embereket, fájdalmas duzzanatokat okoznak, megtámadják az állatállományt, rágcsálják a terményeket és beborítják a költséges mezőgazdasági gépeket kemény agyagból készült hangyabolyokkal. Évekig semmivel sem tudták megfékezni a szaporodásukat: a kémiai porokkal és permettel folytatott intenzív támadások mind kudarcot vallottak. Most úgy tűnik: a Mezőgazdasági Minisztérium megtalálta a választ a tűzhangyák átkos jelenlétére: a még kisebb hangyák arra ösztönzik a tűzhangyákat, hogy pusztítsák el önmagukat.

Szociális paraziták

A Minisztérium számára dolgozó uruguayi tudósok bukkantak rá a titokra, miközben gombák, illetve baktériumok után kutattak, amelyek végzetesek lehetnek a tűzhangyák számára. Megállapították, hogy Uruguayban, ahol a hangyák őshonosak, nem jelentenek komoly problémát. Többnyire olyan gyengék, hogy olyan vékonyfalú, laza hangyabolyt építenek, amit elmos az eső. Ez nem hangyagyilkosra, hanem „szociális parazitára” utal.

A hangyabolyok különféle parazitákat tartalmaztak, de a legfontosabbnak egy másik hangyafaj bizonyult, amely rejtőzés nélkül él a vad tűzhangyák erődjeiben, és bizonyos titokzatos hatással eléri, hogy a vendéglátóik támogatják őket semmittevő fényűzésükben. Általában néhány parazita bekapaszkodik a tűzhangya királynőbe speciálisan alkalmas rágószerv segítségével, amely a nyaka köré illik, anélkül, hogy megsebezne. Amikor egy dolgozó hangya odajön, hogy táplálja a királynőt a visszaöklendezett étellel, a paraziták csapkodnak a csápjaikkal, láthatóan kényszerítő üzenetet küldve, ami azt idézi elő, hogy a dolgozó hangya a parazitákat eteti a királynő helyett.

A királynőbe kapaszkodó hangyák nőstények, és amikor a királynő lerakja petéit, a paraziták ráarakják a maguk petéit. A dolgozó tűzhangyák kötelességszerűen éppen úgy gondozzák és felnevelik a paraziták ivadékait, mint a saját fajukhoz tartozó ivadékokat. A paraziták jól fejlődnek, miközben az előzékeny vendéglátók kis híján halálra dolgozzák magukat az ő gondozásukban, és végül a saját közösségi gazdálkodásuk tönkremegy. Az egészséges paraziták annak rendje és módja szerint párosodnak a hangyabolyban, azután pedig eltávoznak, hogy felforgassanak és legyengítsenek további tűzhangyakolóniákat is.

Biológiai fegyver

A paraziták csak a tűzhangyákkal társulva fordulnak elő. Nyilvánvaló, hogy ők csak úgy képesek élni, ha a tűzhangyák táplálják őket a visszaöklendezett étellel. Ez a függés teszi őket ígéretes biológiai fegyverre.

(*Time*, 1965. június 11.)

Amdeus Romer:

ISTEN VÁLASZTOTT NÉPE

Izrael cionista Államának létrehozása (az elrabolt palesztin földön) kiváló alkalmat adott a világnak megvizsgálni a zsidók igazi természetét, és megérteni, hogy miért gyűlöli őket annyi nem-zsidó az egész földkerekségen.

Arroganciájuk, kegyetlenségük, heveny rasszizmusuk, (a külföldi tudósítók által gyakran filmen megörökített) brutalitásuk hű képet ad nekünk egy lelkiismeret nélküli népről.

Az arrogáns izraeli miniszterelnök, Menachem Begin egyszer kijelentette a következőket:

„A zsidó 'faj' az URALKODÓ FAJ. Mi isteni lények vagyunk ezen a bolygón. Ugyanannyira különbözünk az alacsonyabb rendű fajoktól, amennyire azok a rovaroktól. Valójában a mi 'fajunkhoz' hasonlítva a többi fajok vadállatok és egyéb állatok; legjobb esetben szarvasmarhák. A többi fajok úgy tekinthetők, mint emberi ürülékek. A mi rendeltetésünk uralkodni az alacsonyabb rendű fajok felett. Vezetőink a földi királyságunkat egy vasvesszővel fogják kormányozni. A tömegek lábunkat fogják nyalni, és rabszolgaként fognak szolgálni minket.”

Menachem Begin csak kimondta azt, amit minden cionista hisz a szívében.

Az ártatlan, fegyvertelen palesztin civilekkel való civilizálatlan, embertelen és

brutális bánásmód (1948 óta) világosan kinyilvánítja a cionisták gonosz, rasszista lelkiségét.

Az uralkodó zsidó megrögzött gondolkodás szerint az alább felsorolt valamennyi megvetésre méltó cselekedet megfelel a zsidó törvény követelményeinek. Más szóval: ezek „**kóser**”.

A palesztin föld 80%-ának elrablása „kóser”.

Az ártatlan, fegyvertelen palesztin férfiak, nők és gyermekek megölése „kóser”.

Az apartheid és a népirtás gyakorlása Palesztinában „kóser”.

Egy hatalmas elválasztó fal építése Palesztinában a palesztinok engedélye nélkül „kóser”.

A zsarnoki, rasszista, erőszakos viselkedés „kóser”.

A palesztin otthonok ezreinek lerombolása (gyakran úgy, hogy a lakosok még bent tartózkodnak) „kóser”.

Palesztin otthonok, gyümölcsösök és farmok ezreinek felgyújtása „kóser”.

Palesztin birtokok, gépek és állatok elkobzása „kóser”.

Palesztin lányok megrontása és meggyilkolása „kóser”.

Az ártatlan, fegyvertelen palesztin civilek ellen elkövetett mérszárlás és kegyetlenkedés tökéletesen „kóser”.

Évtizedeken át megközelítőleg 125 000 palesztin fogoly megkínzása „kóser”.

1,3 millió palesztin (fegyveres) kényszerítése otthonuk, farmjuk és ősi földjük elhagyására „kóser”.

Gyermekek kezének és lábának eltörése azért, mert köveket dobáltak izraeli tankokra „kóser”.

A palesztinok kútjainak arzénal való megmérgezése, otthonuk és falujuk elhagyására való kényszerítés végett „kóser”.

Az ENSZ-határozatok tucatjainak figyelmen kívül hagyása 1948 óta „kóser”

A palesztin politikusok és hatósági szervek vezetőinek orvul meggyilkolása „kóser”.

Palesztin családok terrorizálása az éj közepén „KGB-stílusú” riadókkal „kóser”.

Úgy bánni a palesztin civilekkel, mint ember alatti lényekkel „kóser”.

Amerikai helikoptereket palesztin autók, és a benne ülő utasok együttes megsemmisítésére használni „kóser”.

Palesztin civilek szándékos zaklatása és megfélemlítése a számtalan „ellenőrző pontokon” és „útlezárásokon” „kóser”.

A mecsetek és mohamedán szent könyvek megszenteltetésének „kóser”.

A tüntetők bulldózerekkel való megsemmisítése „kóser”.

Az elrabolt palesztin városok és vidékek tucatjainak héber nevekké történő új elnevezése „kóser”.

A tébolyult, gyilkos mániákusokhoz hasonló viselkedés teljesen normális a zsidók számára. Ez a 4000 éves beltenyészet

következménye.

Hogyan igényelhetik a gonosz, elmeálapotokban sérült, erkölcsstelen gyilkosok, hogy az emberi faj tagjai maradjanak?

Hogyan tarthat igényt egy csoport arrogáns teremtmény (amely ugyanazon szemita törzshöz tartozik, mint az arabok) a faji tisztaságra és faji felsőbbrendűsége? A zsidók a maguk mélységes tudatlanságáról és vaskos ostobaságáról tesznek tanúságot, amikor a szemita arabokat „antiszemitizmussal” vádolják.

Hogyan képesek a kegyetlen, gonosz orgyilkosok, akik könyörtelenül megszégyenítik Isten Tízparancsolatát, azt állítani, hogy ők „Isten választott népe”? A magam részéről az ő esztelen állításukat súlyos istenkáromlásnak tekintem. Őszintén úgy gondolom, hogy ők a Sátán, önmagukat farkasnak képzelő kiválasztottjai.

Az apátia megbocsáthatatlan bűn. A gonosz úgy terjed, mint a rák, amikor a jó emberek nem tesznek semmit sem a megállítására végett. Az Ítélet Napján fel leszünk szólítva, hogy mit hozunk fel mentségünkre az együttérzés teljes hiánya és a szívtelen közömbösségünk miatt ártatlan embertársaink millióinak fájdalma, szenvedése, üldöztetése, az ellenük elkövetett igazságtalanság és megfélemlítés iránt? Hogyan fogunk védekezni?

(Ford.: Tudós-Takács János)

A FAJ TÉNYEI

(William Shockley professzor (1910-1989) a tranzisztor feltalálója és az 1956-os fizikai Nobel-díj nyertese. A fajjal kapcsolatos felfogása annyira feltűzölte a liberálisokat, hogy örökkel kellett kísértetnie magát, amikor az egyetemre ment előadásokat tartani.)

„Az ember egyfajta emlős, és ugyanolyan biológiai törvényeknek van alávetve, mint a többi érzékelő lény. Minden érzékelő lény, az embert is beleértve, örökletes magatartási jegyekkel rendelkezik. Az emberi intelligenciának a környezet általi teljes alakíthatósága a vágyakat a valósággal összehasonlító abszurd illúzió.” A szerk.)

Egy feltételezhetően intelligens személy azt állította, hogy a feketék legalább olyan intelligensek, mint a fehérek, mivel ők „újítók”. A példája az volt, hogy a feketék egy régi olajshordóból (amit a fehérek hulladéknak tekintenek) valami hasznosat – egy acéldobot készítenének. Eltekintve attól, hogy van-e a sárkunyhóknak dobzenekaruk, a forma valamiképpen „hasznos”.

Nézzük meg ezt az érvt! A fehér ember az olajos hordót, mint az olaj világ körüli szállításának eszközt alkotja meg. Ez magával hozott egy ipari technológiát, a bányászati ipar olyan fokú fejlesztését, hogy olajkutakat le lehetett sülyeszteni az Északi-tengerbe (vagy a Mexikói-öbölbe), és a nyersolaj sikeresen elvezethető lett. Azután egy világméretű kereskedelmi hálózatot kellett kialakítani. Nem beszélve a nemzetközi gazdasági tranzakciók, a nemzetközi hitel- és bankrendszer, az elektronikus pénzügy, a telefon- és műhold kommunikáció szükségességéről, valamint a stabil gazdaságokról és kormányzatokról, amelyek lehetővé teszik ezt.

Ehelyett gondoljunk arra, hogy olajtartály-hajókat kellett építeni az olaj szállítására. Komputerekre volt szükség a hajók irányítására, magas technológiai szintű hajók építésére, iskolák kellett az oktatására, akik a

hajón teljesítenek szolgálatot, és mérnöki tudás, továbbá gyakorlat kellett a hajók és komputerek készítőinek részéről.

Gondoljunk most azokra a termékekre, amelyeket az olaj tart működésképpen. A műanyagokra, vegyszerekre, autókra stb. És mindez világméretben, nemzedékeken át. És még nem érintettük az utakat és a vasúti rendszereket, az intenzív mezőgazdaságot és a hűtőipart az iparosított városok lakói számára, a gyárakat, az építőipart, áramfejlesztést, az írott és komputerizált adattárolást, illetve azt az ezer és egy egyéb dolgot, ami összefügg a világméretű olajtermeléssel és kereskedelemmel.

És mindezen dolog közül az olajshordó a legkisebb jelentőségű melléktermék, hasznos, de egyszerű és meglehetősen primitív formája a szállítás közben történő raktározásnak.

És ha, véletlen vagy baleset folytán egy olajshordó kivetődik a sötét Afrika tengerpartjára, mit csinálnak az őshonos bennszülöttek? Felhasználják a saját olajiparukban? Nem. Felhasználják, mint ugródeszkát az eljövendő fejlődéshez? Nem. Lefelé fordítják és botokkal ütik! Nevezzenek nagyképűnek, de ez nem teszi őket velem egyenlővé. Az általam fentebb felsorolt számos tétel közül egyetlen egy sem jelent meg sohasem Afrikában. Még az írás sem. Afrikát óceán veszi körül, hatalmas tavai és folyói vannak, és a fekete bennszülöttek sohasem álmodtak meg egy vitorlát. Több ezer mérföldnyi sík füves területeik vannak, és sohasem alakítottak ki kerteket, és nem háziasítottak állatokat. Kövek veszik körül őket, és sohasem építettek épületeket, csak kunyhókat. Gyémántmezővel és a világ legnagyobb aranykészletével rendelkeznek, és sohasem vetettek ezekre egy pillantást sem, amíg a fehér emberek ezeket meg nem mutatták nekik. És mindez több tízezer éven keresztül; a nemzedékek ezrei alatt semmi változás, semmi fejlődés. De ők egyenlők lennének velünk!

Afrikán kívül

És mi a helyzet a világ többi részével? Amikor a néger Afrikából elmozdult, akkor sem haladt előre. **A fehérek oktatása által kiképezve talán jobb lett a megjelenése, de mihelyt a maga elgondolásaira támaszkodott, azonnal visszaesett a barbár állapotba, és lerombolt mindent, amit kapott.** Vegyük például Haiti szigetét Nyugat-Indiában. Franciák, főleg északi franciák gyarmatosították. Az 1700-as években a fővárosban közkórház-rendszert alakítottak ki, folyóvízes WC-kkel, kiváló köztisztasággal. Azután jött a francia forradalom, és érkezett egy hajó, tele karabéllyal, puskaporral és puska-golyóval (még ma sem ismeretes, hogy honnan). **Ezeket átadták a megvadult bennszülötteknek, akik a fehérek többségét lemészárolták. Ma, 200 évvel később, nincs közkórház Haitiben, nincs szennyvíz-vezető rendszer, az utakra ürítő vödörökön kívül nincs attól a naptól kezdve, hogy a feketék átvették a hatalmat.**

Pontosan ez a néger. A fehér ember a legkorábbi ókortól kezdve napjainkig a Föld civilizációjára irányuló belső hajtóerő birtokosa volt. Amikor Cortez Dél-Amerikába érkezett, dekadens civilizációt talált, tömeges emberáldozatokat, polgárháborúkat, számos város elhagyott volt, mások hanyatlófélben. A legnagyobb épületek zöme régi volt. A bennszülöttek istenként imádták őt, mivel pontosan úgy nézett ki, ahogy történeteik szerint a nagy kultúrát hozó istenek kinéztek – fehérek, árják voltak! Ezek a nagy kultúrát hozó „istenek” adták nekik az építészetet, vallást, földművelést, iparművészetet, matematikát. Ezeket vagy kiűzték a féltékeny bennszülöttek, vagy egybeolvadtak az őshonos népességgel. A fejlődés megtorpant, és az alsóbbrendű fajok várták, hogy jöjjenek vissza a fehérek és váltsák meg őket.

► Keleten

Ugyanez a legenda maradt fenn Kínában. Kína alapítói is világos hajúak, szakállasak és kékszeműek voltak. Nem kínaiak! Ezeknek az embereknek a sírjait megtalálták Észak-Kínában és Szibériában. Amint kihaltak, összekeveredve a kínaiakkal, a kínai kultúra megállt, majd degenerálódott, és a világ legnagyobb birodalma a szomszédjaik – az indiaiak, japánok, mongolok –, később pedig az európai hatalmak gyarmata lett. Japán lakosságának nagy árja eleme van: Japán déli szigetait néhány száz évvel ezelőtt nagyrészt fehérek népesítették

be. Talán ez a magyarázata annak, hogy a japánok a legintelligensebbek és legcivilizáltabbak Ázsia összes népe közül. India hindu birodalmi az árja megszállók inváziójának következményei, és minden közel-keleti civilizáció árja volt, Egyiptom is, azon állítás ellenére, hogy a fáraók feketék voltak. **Az egyedüli feketék a piramisokat építő, keményen dolgozó rabszolgák ezrei voltak, akik összekeveredtek a fehér egyiptomiakkal, és a végén ugyanúgy elpusztították azt a civilizációt, mint ahogy elpusztították a Római Birodalmat, Perzsiát és a legtöbb ókori birodalmat.**

A tanulság

Az árja a civilizáció tipikus hordozója. **Nélkülünk, árják nélkül a világ dekadenciájába süllyed és összeomlik. Velünk az összes fajnak biztosítva van a jövője.** Az életnek e tényeit, amelyek a faj tényei, meg kell tanulnunk, amíg nem túl késő. **Egy elszennyezett faj sohasem születhet újjá. Harcolnunk és győznünk kell, tekintet nélkül az eshetőségekre, mert ha nem, kétségtelenül elpusztulunk.**

Anonymus

(Ford.: Tudós-Takács János)

Carleton Putnam:

FAJ ÉS REALITÁS: A TÉNYEK

(Az alábbi írás a szerző *Race and Reality* című könyvének 3. fejezetének szerkesztett változata. A szerk.)

Helyénvaló lesz a kezdetben, közölni az elemi statisztikai adatokat a négereknek, mint egy amerikai fajnak jelenlegi teljesítményeiről [...]

1) Az amerikai négerék átlagosan fejenként nyolcszor annyi törvénytelen gyermeket, hatszor annyi gyengeelméjű felnőttet, kilencszer annyi rablást, hétszer annyi nemi erőszakot és tízszer annyi gyilkosságot produkáltak, mint a fehér emberek.

2) Ezzel szemben a néger faj egyhathatod annyi 130 feletti IQ-val rendelkező, vagyis a tehetségesek kategóriájához tartozó személyt produkált, mint a fehérek.

3) Ezek voltak a nem-vitatott tények a néger teljesítményét illetően az USA-ban.

A tengeren túl, a nyugati féltekén az egyetlen teljesen néger köztársaságban, Haitiban, ahol a négerék – úgy mond – a sajátjukban voltak, 1844 óta a következő szituáció található önkormányzati szempontból. Miután a négerék teljesen kiirtották a fehér népességet 1804-ben, Haiti, San Domingo része maradt 1844-ig, amikor önálló „köztársaság” lett. 1844 és 1915 között, csupán egy elnökük töltötte ki a teljes hivatali idejét. Tizen-négy elnököt fegyveres felkeléssel elűztek, egy bombamerénylet áldozata lett, egyet megmérgezték, és egy másikat meglincselte a csőcselék.

1908 és 1915 között, a forradalmak és orgyilkosságok oly gyorsan követték egymást, hogy az USA katonai megszállására volt szükség a rend helyreállításához. Ez 1915-től 1934-ig tartott. Ezt követte 12 éven át egy mulatt elit uralma, amelynek az vetett véget, hogy a fekete katonaság visszazerezte az irányító hatalmat Haiti felett 1946-ban. Attól kezdve az általános korrupció és politikai gyilkosság uralta a szigetet.

Ilyen volt a négerék újabb keletű teljesítménye a nyugati féltekén, és az adatok megduplázódhatnak Afrikára vonatkozóan. Az egyetlen kérdés az okkal kapcsolatos: a hiányos szociális nevelés és a szociális helyzet tökéletlensége, más szóval a környezet-e az ok, vagy valami más? A „környezet” volt az „ördögűző” szó, a néger mozgalom varázsigéje. [...]

A leletek tanúsága szerint a fehér emberek és a négerék közötti összehasonlítás

minden területén a veleszületett különbségek létezése tapasztalható mind az intelligenciában, mind a vérmérsékletben. Ez igaz az anatómiára, a kinesztetikára (a mozgásérzettel, izomérzettel foglalkozó tudományra), hisztológiára (szövettanra), elektrofiziológiára, pszichológiára és a történelemre is. E területek némelyikén a veleszületett különbségek számára kedvező mérleg kevésbé meggyőző, mint más területeken, de összességben a veleszületett különbségek oldalára dől a mérleg meggyőzően. [...]

C. J. Connolly, a testi antropológia professzora a Katolikus Egyetemen, 1950-ben közzétett bizonyos leleteket az „*External Morphology of the Primate Brain*” című könyvében, amelyeket 60 fehér és néger agyának vizsgálata során nyert. E leletek természete saját szavaival így foglalható össze:

A fehérek és a négerék két nagy csoportját összehasonlítva [...], a fő értékek jelentős különbségeket tárnak elénk [...]. A néger agy átlagosan viszonylag hosszabb, keskenyebb és laposabb, mint a fehéreké. A homloki régió [...] az agy teljes hosszúságához viszonyítva nagyobb a fehér férfiakban, mint a négerekben..., míg a koponyafalcsoni régió nagyobb a négerekben, mint a fehér agyban, szabályszerűbb, egyöntetűbb, mint a néger agyban [...]

Az emberi fajok számos vizsgálata között a fehér és néger agyak súlyának összehasonlítása azzal az eredménnyel járt, hogy a négerék agya 8-12%-al kisebb súlyú, mint a fehérek agya. Ilyen, vizsgálatokat Bean, Pearl, Vint, Tilney, Gordan, Todd és mások tettek közzé [...]

Viszonylag új módszereket dolgoztak ki a kinesztétikus tanulás gyorsaságának mérésére a születéstől kezdve 1 éves korig [...]

Úgy tűnt, hogy ez a sebesség fordítottan arányos az agykéreg által elérhető végső komplexitással [...], és a szellemi képesség fejlődése egyenesen arányos az agyi egyszerűséggel. Így a neonatális kinesztétikus fejlődés gyorsabb a gorillánál, mint a csimpánzoknál, és mint az emberi csecsemőknél.

Ennek következtében logikus volt a feltételezés, hogy a kinesztétikus érés gyorsaságában való eltérések az emberi fajok között tájékoztatásul szolgálhat az agy struktúrájának bonyolultságára vonatkozóan. Marcelle Geber 1956-ban az Egészségügyi Világszervezet számára vizsgálatokat végzett normális csecsemőkön az

Ugandai Kampalában. Megállapította, hogy a fejlődési mérföldköveket olyan gyorsan érik el a néger, mint a fehér csecsemők [...].

A, C. Mundy-Castle, vezető elektroencephalográfus, 1953-ban közzétette 66 bantu-négeren és 72 fehér európain végzett vizsgálatának eredményeit. A két csoport között a különbségek öt csoportját állapította meg. Ezek közül talán a legérdekesebb, hogy a négeréknél gyengébb a reakció a fényre [...]. Az adott reakció az agy bonyolultságának és stabilitásának mértékéül szolgál [...].

Most elérkeztünk a genetika és pszichológia területére. A faji genetika a különböző fajoknál a testi struktúra nemzedékről nemzedékre való átadásának kérdéseivel foglalkozik. Sikerült megállapítani azt a mértéket is, hogy mennyiben képes módosítani a környezet a testi struktúra követelményeit. Egyedül a genetika értéktelen volt a négerkérdés kutatására mindaddig, amíg először meg nem állapították az anatómiai és fiziológiai különbségek létét. Ezt követően döntő fontosságúvá vált [...].

A pszichológia területén [...] Audrey Shuey 40 év kutatásainak eredményeit tette közzé „The Testing of Negro intelligence” című könyvében és Dr. Garrett ezeket így összegezte:

„1) Az amerikai négerék IQ értéke átlagosan 15-20 ponttal alacsonyabb, mint az amerikai fehéreké.

2) A fehér medián IQ értékeinek néger átfedése 10-25% – az egyenlőség 50%-ot követelne meg.

3) Mintegy hatszor annyi fehér ember, mint néger esik a „tehetséges gyermek” kategóriájába.

4) Mintegy hatszor annyi néger, mint fehér ember esik a 70 IQ-jú vagyis gyenge szellemi képességű csoportba.

5) A néger-fehér különbségek a mentális tesztek minden típusában előfordulnak, de a néger lemaradás legnagyobb az absztrakt természetű tesztekben, például a problémákat tartalmazó következtetési, dedukciós és felfogóképességi feladatokban [...].

6) A néger és fehér gyermekek közötti különbségek az életkorral növekednek; a teljesítményeik közötti eltérés a legnagyobb a középiskolásoknál és főiskolásoknál.

7) Nagy, jelentős különbségek a fehérek javára még akkor is kitűnnek, ha a társadalmi-gazdasági tényezők egyenlők [...]

Így elérkeztünk a leletek utolsó kategóriájához, a történelmi tapasztalat területére [...]

Vannak, akik úgy érvelnek, hogy a négeréket a földrajzi sorompók akadályozták meg a civilizációs hatásokkal való érintkezésben, és az ennyire izolált fehér csoportok ugyanolyan fejletlenek, mint a négerék. Másrészt azt állítják, hogy a négerék egyszerű civilizációkat hoztak létre Afrikában, de ezek mindaddig elvesztek a történelem számára, de most felfedezték azokat, amikor a romokat kiásták. – Nem nehéz kimutatni, hogy mindkét érv meglehetősen gyenge.

Ami az izolációt illeti, az ő szótár antropológusoktól A. L. Kroeber-től származó idézettel tudok válaszolni, aki egy könyvnyelmi pillanatában ezt írta: „Mindent összevetve, a néger-Afrika elég nyitott a fő európai központok felé, úgyhogy feltehetőleg lassú kulturális 'bombázást' tapasztalt, amely folyamatosan összekeverte az új jegyeket a régiekkel, a külföldről származókat az akklimatizálódott elemekkel, amelyeket az afrikaiak alakítottak ki [...].”

Fajvédő dal

Ne hízelegj más fajoknak,
Ismerője légy azoknak.
Különválás legyen a vért,
Tartsd távol az idegen vért!

Généd legyen drága érték:
Istenadta pontos mérték.
A korcsoktól Isten mentsen!
Éber légy s rettenthetetlen!

Ne adjuk a nyavalyákat
Hordozóknak szép hazánkat!
El ne hagyjon a jó eszed,
Magyar kezet fogjon kezéd!

Nem gyűlölünk más népeket,
Csak azt, aki ránk lépeget.
Fajkeverő az ellenünk,
Megérdemli sújtó kezünk.

Ezért, Testvér, összetartás,
Fajvédelmünkénél kitartás!
Ez legyen a te jelszavad
S minden fajrontó megszalad.

Ne hízelegj más fajoknak,
Ismerője légy azoknak,
Különválás legyen a vért,
Tartsd távol az idegen vért!

2007. július 22.

Az arab kereskedők a tengeren és az arab karavánok a szárazföldön érintkezésben voltak Afrikának a Szaharától délre eső részével a régi idők óta kezdve, majd a gyarmatosítás időszaka következett. Ezek közül egyik sem emelte ki a négereket a primitív állapotukból [...].

Azt [...] az érveket illetően, hogy a négerrek „nagyserű” civilizációkat hoztak létre, de azok elvesztek, kimutattam a „*Race and Reason*” című könyvemben, hogy nem voltak „nagyserű” néger királyságok Afrikában, semmilyen civilizált értelemben, [...] a mórok és etiópok nem voltak négerrek, és a núbiai dinasztia Egyiptomban a visszafejlődés időszaka volt. Mindazonáltal az utóbbi években a hivatalos történészek erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy magasztalhas-

sák a zimbabwei romokat Dél-Rhodesiában. Ezeket úgy állítják be, mint a „nagyserű” királyságok bizonyítékát. Ezért indokolt erre röviden válaszolni.

Aki rápillant a zimbabwei romokra, láthatja, hogy azok [...] lényegében primitívek [...] Ha összehasonlítjuk e romok fényképeit az Akropolisról készült felvételekkel, [...] a közöttük lévő különbség elég nagy tünik. Ahogy Timbuktu nem produkált Aquinói Szent Tamást, ugyanúgy Zimbabwe nem alkotott Parthenont.[...]

A történelmi tényekkel kapcsolatban Arnold Toynbee ezt mondta:

„Ha szín szerint osztályozzuk az emberiséget, azt fogjuk tapasztalni, hogy ezen osztályozás szerint az elsődleges fajok közül egyetlen egy, amely nem

járult hozzá a 21 civilizáció egyikéhez sem: a fekete faj.”

Egyes történészek, akik a négerrek velük született képességeit a fehér emberekével egyenlőnek tartják, feladva az izolációnak és az elveszett romoknak egymást kizáró védelmét, ahhoz az érvehez vonulnak vissza, hogy a trópusi betegségek és a magas hőmérséklet elegendő ok a négerrek állapotának magyarázatára. Egyetlen történészt sem ismerek, aki előállna ezzel az érveléssel, de gyakran hallani azt laikusok ajkáról.

Itt ismét csak azt kell válaszolni egyrészt, hogy Afrika sok részén a klíma jó volt, másrészt a világnak más részein, ahol a klíma rossz volt, nagy civilizációk születtek, száz éve a négerrek mentesek mind a trópusi betegségektől, mind a klíma lidércétől Ontarióban. Mégis ott is az in-

telligencia-tesztrel kapcsolatos teljesítményeik a szokásos mintát követik. Ténylegesen a trópusi betegségekkel nem magyarázható már a négerrek gyenge teljesítményei az USA déli részén.[...]

Tehát anatómia, testi antropológia, kinesztézia, elektrofiziológia, genetika, pszichológia és a történelem közül egyik terület sem támogatja a velük született tulajdonságok egyenlőségének dogmáját. Mindezen területek az egyenlőtlenséget mutatják [...]. Az adatok némelyike megtámadható azzal, hogy, elégtelen ahhoz, hogy abszolút bizonyítékot alkosson; más adatok viszont aligha vádolhatók ezzel. De együttesen meggyőző bizonyítékot jelentenek minden ésszerűen gondolkodó elme számára. (Ford.: *Tudós-Takács János*)

Kenessey Csaba:

A FILOSZEMITA

A szemita (valamelyik sémi néphez tartozó) megjelölést a 18. században vezették be a tudományos irodalomba Noé egyik fiára, Sémre való hivatkozással. Sémi alatt Kis-Ázsia és Északkelet-Afrika egyik nagy nyelv- és népcsoportját értik. Ide tartozik többek között az akkád, föníciai, az arameus, az etiópiai, az arab és a héber.

Az antiszemitizmus és az antiszemita kifejezések 1879-ből valók, s habár a szemita szó több népet ölel fel magába, kizárólag a héberre vonatkoztatják a magát kereszténynek álcázó, zsidó Wilhelm Marr nyomán. A politikai irodalom ma már elképzelhetetlen e két szó nélkül. A sajtótermékeknek mindennapi témája, töménytelen könyvnek tárgya, a zsidókkal folytatott diskurzusoknak leggyakoribb motívuma. A zsidóknak különösen kedvelt vesszőparipája. Forgatják a nyelvükön, izlelgetik, nem győznek betelni vele, szinte csámcsognak fölötte. Amennyire megszokottá vált a zsidókérdés boncolgatása, olyannyira feltűnő, hogy úgyszólván csaknem mindenki megfelelkezik a legkézenfekvőbbről, arról, hogy az anti nem áll egymagában. Ahol anti érzelmek megnyilvánulnak, ott jelen van a pro meg a filo is. A proszemitizmus, a kiállítás a zsidókért, vagy az inkább használatos kifejezés a filozszemitizmus, a zsidóság iránti barátságos álláspont, a zsidóság védelmezése.

A sajtósághoz megfelelkezésnek nyomós és beható okai vannak, melyeket egyszer végre fel kell tárni.

A filozszemitáknak három alapvető típusát a legplasztikusabban három ismert személyiségen keresztül lehet felvázolni. Ezek Báró Eötvös József, felsőházi tag, vallás- és közoktatásügyi miniszter, dr. Eötvös Károly, ügyvéd, író, parlamenti képviselő, kriminalista és Bibó István, író. E személyiségek nem tiszta prototípusokat képviselnek, mindegyikben van valami a másik tulajdonságaiból is, s amennyiben élő személyek a leírások alapján magukra ismernek, úgy az nem a véletlen műve. Ők azok, öröklük van szó.

Báró Eötvös József nem tartozik a leereszkedően barátkozó hivatásos filozszemiták rendjébe. Az ő filozszemitizmusa emberbaráti vonásokkal átitott. 1840. március 31-én szólásra emelkedett a rendi országgyűlés főrendi tábláján a zsidók polgárosításáról szóló vitában, kiállván az emancipá-

ció mellett. Ezzel egyidőben jelent meg a Budapesti Szemle lapjain az azóta hírhedtté vált tanulmánya „*A zsidók emancipációja*” cím alatt, melyben felsorakoztatja az érveket a polgárosítás ellen és a mentségeit is, azok védelmében, mert mint vallja, emberségi és tisztességi kötelez mindannyiunkat arra, hogy teljes jogú emberekké tegyék a hazánkban élő zsidókat.

„Tudva nem fogok elhallgatni semmit, mi a zsidók polgárosítása ellen felhozva a legkisebb fontossággal bírna” – ígéri röpiratának a bevezetőjében. A valóságban a dolog mégis kissé másképpen fest. Az igaz, nem hallgat el semmit, ami az emancipáció ellen szólna, de ezekkel az érvekkel csak azért hozakodik elő, hogy rendre megcáfolja őket, dacára a saját kételyeinek: „Mert azt, hogy a zsidók hazánkban nemzetiségünk iránt eddig semmi részvételt nem mutattak, csakugyan nem tagadhatja senki.” A következő mondatában már elfelejti, hogy mire tett ígéretet a bevezetőben. Saját maga ellenében veszi védelmébe a zsidóságot, sőt támadásba csap át a nemzet ellen: „...vajon, ha a zsidók eddig nemzetiségünk iránt buzgóságot nem mutattak, ők-e az okai?”

Naivitását csak a rövidlátása múlja felül. Nem látja a veszélyt, „melyet néhányan a zsidók polgárosításából nemzetiségünkre jósolnak”, s éppen Amerikára hivatkozik, arra az Amerikára, amelyik 150 éven belül már kizárólagosan a zsidó érdekek kiszolgálásában látja külpolitikai feladatának a betöltését, kérdezvén: „hol a zsidók minden polgári jogokkal élnek, vajon nem mutatnak-e honszeretetet ők is, mint az ország más polgárai?”

Egyedül a saját nemzetét vádoló kijelentései maradandóak, a jövőbe mutatóak. A 20. század filozszemitái ugyanezeket a rágalomokat fogják a magyarságra szórni: „Mondhatnám végre, hogy azon gyűlölet, mely néhány zsidó keblében a keresztények ellen netalán találtatik, természetes.”, s egy másik helyen még megteteezi: „A keresztények által a zsidókon elkövetett szörnyű, undok tettek kebleikben csak gyűlöletet ébreszthettek.”

Egy jogtalanságot egy új törvény erejével kíván szentesíteni. Nem azon töri a fejét, hogyan lehetne a törvény előírásainak érvényt szerezni, hanem megfordítva, vagyis azon, hogyan lehetne az elkövetett törvény-

sértéseket törvényesíteni: „Minden törvény, mely egy néposztályt egyoldalúan elnyom s kifejlődését gátolja, mindig és mindenütt ki fog játszani, s noha a törvény világosan tiltja, tudja mindenki, hogy például a zsidók házakat, sőt jószágokat bírnak, s egy álnév palástja alatt, a törvényben tiltott jogokat már tetteleg gyakorolják.”. Tehát, meg kell adni nekik a polgárjogot, hogy megszűnjék a törvényt sértés.

Ma Eötvös Józsefet a hasznos idióta kifejezéssel illetnék. Minden időben ezek alkották a filozszemiták többségét. Veszélyesek, mert sokan vannak, mert a humanitás álarcá alatt végzik tevékenységüket, s mert elhiszik, amit el akartak velük hitetni, hogy az írásokat csak akkor értik meg, ha nem azt olvassák ki belőlük, ami azokban le van írva. Megerősítik a zsidóknak a kiválasztottság hamis legendáját, s kenetteljes jóindulattal elnézik a zsidók minden véttségét, bűncselekményét, gaztettét, kegyetlenkedését: népek kiirtását, ártatlanok legyilkolását, házasságtöréseiket, gyilkosságait, férfiak és nők prostitúcióját, lányaik bujaságát, kapzsiságait, tolvajlásait, csalásait, vérfertőzéseiket, bálványozásaikat, istentelenségeiket és gyalázatoságaikat.

Eötvös Károly egészen más fából van faragva. Belőle hiányzik minden előítélet, még csak nem is zsidóbarát. Benne nincsenek anti vagy filo meggondolások. Közönséges, elszánt törtető. Őt két dolog érdekli, a busás fizetség és a hírnév. Míképpen jut hozzájuk, számára érdektelen. S ez az érdektelensége sodorja őt esetenként az anti vagy filo táborba. A tiszzaeszlári per során a zsidó oldalra. Ő azon gyenge jellemű emberek egyike, akikről Alföldy Ede úgy vélekedett, hogy: „a legtöbb zsidó bűnhöz egy kötelességmulasztó keresztény is szükséges.” (Marschalkó Lajos: Országhódítók). Pontosan egy ilyen magáról megfelelkezett keresztény volt Eötvös Károly.

Eötvös Károlynak és néhány hasonzorú elvetemült, körmönfont és álnokul meszterkedő bérencnek a nemzetárulása folytán játszódtott le Magyarországon 110 évvel ezelőtt a zsidó világalom átvételének a főpróbája. Ők voltak azok, akik csengő aranyakért a bitangokat, a csalókat és a gonosztevőket az igazságtétel elől kimenekítették. Milyen aprólékos részletekre kiterjedő taktikával dolgoztak, milyen mély befolyást gyakoroltak és milyen maradandó

hatást sikerült elérniük úgy a hazai, mint a teljesen elzsidósodott sajtó közvetítésével a külföldi olvasókban, fémjelzi a nemzetközileg elismert, igen termékeny és sokoldalú német írónak, Jürgen Thorwaldnak az 1964-ben megjelent Report der Toten című könyve, amelynek a törvényt sértő orvosok uttörőiről szóló fejezetében a tiszzaeszlári perrel kapcsolatban az ismert rágalmak, koholmányok és hazugságok áradatát a vízi hullák vizsgálatában nagy gyakorlattal bíró, munkájukat lelkiismeretesen végző tiszamenti orvosokra szórt gyalázkodásaival alaposan megteteezi:

„Eduard von Hoffmann a bécsi törvényt sértő orvosok tanára igen kellemetlen helyzetbe került. Véleményt kellett alkotnia egy vízbefúlt ügyben, amelyet a saját szemével nem látott. Az eset elbírálásához az egyetlen biztos bázist a bp.-i egyetem professzorainak (a fél évvel később exhumált hullán sic.) szokatlan gondossággal és tudományos szabatossággal felvett boncolási jegyzőkönyve képezte. Ezzel szemben a tiszavidék falusi orvosainak a hibás megítélése annyira megdöbbentő, hogy Hoffmann nem tartotta szükségesnek személyesen láttelelet venni. Egyedül a tapasztalatára támaszkodva bizonyította be, hogy a helybeli orvosok szakvéleménye tévedést tévedésre és hibát hibára halmozott, hogy ezek a törvényt sértő orvosok területén a legcsekélyebb ismerettel sem rendelkeztek.”

Az idézet nem tartalmaz egyetlen igaz szót sem attól kezdve, hogy Hoffmannnak véleményét kellett adnia az ügyben. Nem kellett. A mérhetetlen érvényesülési vágytól hajszolt és olthatatlan feltűnési viselkedésben szenvedő Eötvös zsoldjában jelent meg az újságok hasábjain, a magyar bíróság által semmibe vett állítólagos szakvélemény, kizárólag a közönség megréztetésére és a vidéki magyar orvosok jó hírének aláásására, főleg az együgyűnek beállított, valójában szerény és egyszerű anya határozott kijelentésének a megdöntésére. A holttestben nem ismerem fel a lányomat – mondotta. Ez nem az én lányom hullája.

A ruhákat, amibe a hulla fel volt öltöztetve, vele együtt felismerte az egész falu, de a tetemben senki sem ismert rá Eszterre. Nem is ismerhettek rá, mert a vízből kifogott hulla legalább 24 éves, kopaszra nyírt, kórházi ágyon, tüdővészben meghalt, korábban élénk nemi életet élő zsidó asszonyé ►

► volt, aki egyáltalán nem hasonlított Soly mosi Eszterhez, a teljesen egészséges, száz százalékos bizonyossággal szüzi életet élt kislányhoz.

A főpróba általános sikerrel zárult. A lelkiismeretlen, jellemtelen, ravasz ügyvédnek sikerült a bűnösök felmentését kierőszakolni, árulásával a magyarságot porig alázni, meghunyászkodásra kényszeríteni, s egyben a nép körében eddig ismeretlen érzelmeket, az antiszemitizmust életre keltetni.

Az Eötvös Károly-féle nem meggyőződések, alkalmi filozofikák különösen veszélyesek, amennyiben a politikai, a diplomáciai, a kulturális, a társadalmi vagy a gazdasági életben fontos pozíciókat töltenek be. A nemzet számára általuk okozott kár szinte felbecsülhetetlen. Azon felül teljeséggel kiszámíthatatlanok és a számuk is ingadozó. Esetről esetre változó.

A filozofikák harmadik csoportját a hivatásos, a saját fészükbe piszkító filozofikák képezik. Egyik legfőbb sajátosságuk: zsidóbbak a zsidóknál. Ők képviselik a zsidóság non plus ultra-ját. Felülmúlhatatlanok és utólráhatatlanok a vádaskodásban,

a nemzetgyalázásban és mindennemű felelősségnek a nem-zsidókra való teljes áthárításában. Ezeknek az egyik legundorítóbb és legelvetemültebb képviselője a Bibó István nevet viseli. Az alábbi idézetek az ő könyvéből valók és önmagukért szólnak (Zsidókérdés Magyarországon 1944 után):

„Aki egy kicsit ismeri a zsidókat, tudja, hogy semmi olyan mélyen és őszintén fel nem szokta őket háborítani, mint az az állítás, hogy az antiszemitizmus okozásában és bemutatásában a zsidóknak döntő szerepe lehet. Számukra ugyanis oly világos tapasztalat az, hogy a környezettel való viszonyban ők a többit szenvedő és joggal követelő fél, hogy az antiszemitizmusnak minden visszahatásként való megmagyarázását átlátszó trükknek látják; legfeljebb arról hajlandók beszélni, hogy egyes zsidók magatartásai időnként hivatkozási alkalmat és lehetőséget jelentenek ettől függetlenül is meglévő, előítéletekből, érdekből, irigységből vagy ködös misztikából táplálkozó, támadó és elnyomó szándékok alátámasztására.”

„A zsidók oldalán olyan tapasztalatok

állnak, amelyeknek a valósághoz semmiféle kétség nem fér, ezzel szemben az antiszemiták úgynevezett tapasztalatai előítélet által mesterségesen létrehozott vagy legálabbis előítélet által egyoldalúan kiválasztott állítólagos tapasztalatok.”

Elvárja minden nem-zsidótól, hogy „Szüntelenül és el nem fáradva közöljön és ismétljen minden olyan tény, amit az irtozatos mennyiségű zsidószenvedésről tud, s beszéljen arról a sok emberi bántalomról, melyekkel – a zsidókkal szemben szokásos erkölcsi ítéletek és erkölcsi leértékelés –, a zsidók fizikai meggyöttrését és emberi veszteségeit tetézik. Beszéljen arról a felelősségről és részességről, mely az egész világot a zsidók szenvedéseikért terheli, s melyet ezért ő maga érez és vállal.” S hogy semmi kétség ne maradjon a nem-zsidókban, még külön kiemeli: „Magyar viszonylatban ma a legfontosabb a zsidóüldözésekért való felelősségvállalás szellemének a kialakítása és terjesztése...”

Kevesen vannak a Bibó Istvánok, ami alapján véve kár, mert igen hasznos tevékenységet fejtenek ki. Az otromba filozofikusokkal maguk iránt megvetést,

hányingert, undort, ellenszenvet keltenek és a zsidók felé végső fokon nekivadul, féltelen antiszemitizmust gerjesztenek. Éppen az ellenkezőjett annak, aminek az eléréséért az arénába szálltak. De hát ez már az ő problémájuk, meg a védenekéik.

Tévedés lenne azt hinni, hogy a világ csak filo- és antiszemitákból áll. Nem. Itt vannak még nagy számban a kezüket sűrűn, tiszta vízben áztató közömbösök, az én nem tudok hozzászólni, nem ismerem ki magam ebben a témakörben szójárású emberek. Bezzeg Dante kiismerte magát bennük. Még a pokolba jutásra sem tartotta őket méltónak, a pokol tornáca előtti térben lebegtette őket az idők végtelenségéig:

„E szomorú házat azok nyerik el, kik közönyösen éltek, s kiket nem ért sem dicséret sem gyalázat. Nem kellett sem égnek sem pokolnak. Vak napjaik oly szürkén s tengve telnek, halniok lehetetlen délibáb, hogy bármilyen más sorsot irigyelnek. Hírüket elfeledte a világ, megveti őket részvét és igazság.”

(Babits Mihály nyomán)

Kovács József:

FKM A HŐSIESSÉG ÉS HAZAFIASSÁG VÉDJEJE

A magyarság torzítatlan történelmi emlékezetében egészen kivételes hely illeti meg a XX. századi nemzeti önvédelem egyik legkiválóbb harcosát, Francia Kiss Mihályt, akinek egész életét a hazájáért-nemzetéért vállalt hősiesség töltötte ki. Halálának ötvenedik évfordulóján az a legkevesebb, amivel e rendkívüli ember emléke előtt tisztelgethetünk, hogy – legalább egy szerény méltatás keretében – felidézük életútját, hadi érdemeit és végső mártíriumát, egyúttal kihantolva valódi lényét a kommunista propaganda által rászórt rágalmözön alól.

Francia Kiss Mihály 1887. november 22-én született Kecskeméten, egy tehetős gazdálkodó családban, és ez már valamiképpen meghatározta későbbi sorsát. Szűkebb patriája, Bács-Kiskun megye mindig is a magyarság legöntudatosabb nemzeti rétegét, tulajdonképpen „népi gerincét” adta, ahol a lángoló hazaszeretet és a nemzeti ügyért való önfeláldozás egyfajta tájegységi meghatározottság. A szülőföld szeretete ugyanakkor családja történetéből is szervesen következett, hiszen felmenői katonaként és gazdálkodóként jeleskedtek évszázadokon keresztül, és a „Francia” előnevet is a csatateren tanúsított vitézségével érdemelte ki huszárként szolgáló ükapja Mária Teréziától, a nemesi ranggal egyetemben.

Maga FKM igazi epikus – de távolról sem epikureus – alkant volt, aki rendkívüli fizikai adottságai (190 centiméteres magassága, kivételes testi ereje, rettenthetetlen vakmerősége) és fantasztikus fordulatokban bővelkedő élete révén egy boldogabb korban hamisítatlan népmesei hőssé válhatott volna. Szinte legyőzhetetlennek számított. Szüntelen megpróbáltatásokban és csatározásokban, üldöztetésben és bujkálásban élte túl az I. világháború harcterit, a vörös terrort, a román megszállást, a nyugat-magyarországi gerillaharcokat, a Rongyos Gárda csehszlovákiai diverzánscsoportját és az újabb kommunista hatalom 12 évét. Kétszer szökött meg fogságból, számtalan sebesülést szerzett és háromszor ítélték halálra. Az 1956-os népfelkelést követően, 70 éves korában bekövetkezett elbukásához egy aljas besúgó és a kádárista terrorgépezet együttműködésére volt szükség.

Katonai kiképzést 1908-tól a kecskeméti 38-as (Mollinary) gyalogezrednél kapott, ahonnan tartalékos tiszthelyettesként szerelt le. Alig néhány évet szentelhetett csupán a családi gazdaság fellendítésének, mert az 1912-es

balkáni forrongások idején ismét behívták katonának, és a Délvidékre került, ahol gerillakiképzésben részesült, amelynek későbbi élete során nagy hasznát látta. Az I. világháború kitörése Bácskában érte, előbb a szerb frontra, majd 1915 februárjában az orosz frontra vezényelték. Amikor tavasszal az oroszok bekerítették és kiéheztetés után fogságba ejtették a Monarchia Przemysl várába besorozott hadseregét, az ostromlott erődítményből egyedül FKM tudott megszökni, még ha súlyos sebesülés árán is. Felgyógyulása után az olasz frontra került, ahol a véres iszónói lövészárk-háború tíz ütközetét küzdötte végig. Ezután a híres Székely Hadosztály alhadnagyaként a magyar határt védte a románokkal szemben, amíg csak lehetett, mígnem támogatás híján 1919. április 26-án Kratochvíll Károly hadosztályparancsnok kénytelen volt letenni a fegyvert. FKM az utolsó harcoló alakulat tagjaként, számos kitüntetés (többek között arany-ezüst-bronz vitézségi érmek) birtokában fejezte be a háborút.

Hazatérése után rövidesen Szamuely Tibor emberei elfogták, a szegedi Csillagbörtönbe zárták, és mint kémeket és osztályidegent halálra ítélték. Ő azonban innen is megszökött, és lóháton hazafelé tartva még arra is volt ereje, bátorsága, hogy június végén a Kalocsán garázdálkodó, akasztó és fosztogató vörösök karmai közül kiszabadítsa a kalocsai érsek két hűgát. Ekkor már negyedik hónapja dühöngött a Tanácsköztársaságnak nevezett proletárdiktatúra rémuralma, amelynek 133 napja alatt – döntően rögtönítélő bírások keretében – 592 embert végeztek ki, közülük minden harmadikat a Duna-Tisza közén, főleg Bács-Kiskun megyében, ahol a „puszták népe” nem tűrte szó nélkül a vörös-terrort. Szamuelyék visszavágása tömeges, nyilvános kivégzésekben, túsok szedésében, valamint hadisarc, váltságdíj, rablás, fosztogatás, kínzás, erőszakoskodás stb. formájában nyilvánult meg. Ez ellen a helyiek spontán megmozdulásokkal próbáltak védekezni, és az ún. szentkirályi felkeléssel például elérték 68, Kecskeméten túsoként fogva tartott ember kiszabadítását. Az akció szervezésében FKM oroszlánrészt vállalt magára, már csak személyes érintettsége okán is, hiszen apja és barátai (a Héjjas-fiúk) is a túsok között várták sorsuk beteljesülését. Más alkalommal a Polyák család férfi tagjait (apát és két fiát) mentette meg az akasztástól Héjjas Iván társaságában, a fehér lázadás elfojtására küldött Szamuely „halálvonata” előtt pedig Solt-nál felszedték a vasúti síneket.

Az említett „közvetlen akciók” végrehajtása mellett a proletárdiktatúra alatt FKM a szegedi ún. Ellenforradalmi Kormány megbízásából felderítői tevékenységet is végzett, mégpedig igen eredményesen. Később (állítólag) Horthy Miklós személyes hírszerzőjeként értékes információkat szolgáltatott a vörösök bukása utáni megtorlásokhoz, vagyis az ún. fehérterrorhoz, és a vörös hatalom kollaboránsainak összegyűjtésében is tevékeny szerepet játszott Héjjas Iván parancsnoksága alatt. (Erre alapozva egyébként az 1945 utáni kommunista „igazságszolgáltatás” őt tette felelőssé a Duna-Tisza közén elkövetett önbíráskodás jellegű kivégzések háromnegyedéért.) FKM és Héjjas Iván természetesen a román megszállás alatt sem tétlenkedett. Kecskemét környékét körzetekre osztva mozgó őrségeket állítottak fel, rajtaütésszerű támadásokkal zaklatva a zabráló-fosztogató román csapatokat. Ez az önkéntes szerveződés lett a későbbi Rongyos Gárda alapja. Amikor az antant nyomására 1919 őszén a románok megkezdtek a kivonulást Magyarországról, hadizsákmányként a hortobágyi állami ménest is magukkal vitték. Nem számoltak azonban FKM elszántságával, aki néhány emberével utánuk ment, és merész rajtaütéssel a mai határ túloldaláról visszaszervezte az értékes (és jelképes) tenyészállatokat.

Miután Benes csehszlovák vezető részéről határozott követeléseként merült fel a Csehszlovákiát és az új szerb-horvát-szlovén államalakulatot összekötő „szláv korridor” gondolata, amelyet csak Nyugat-Magyarország megcsonkítása árán lehetett volna kivitelezni, az ún. nyugat-magyarországi felkelés megszervezésével Héjjas Iván és egyik alvezére, FKM számára ismét kedvező alkalom kínálkozott a cselekvésre. E célból 1921 nyarán mintegy 120 Kecskemét környéki harcedzett önkéntessel „ellátogattak” a pánszláv igények által közvetlenül fenyegetett területekre. Először is fegyvert kellett szerezniük. A megoldás kulcsa ismét csak FKM kezében volt, aki néhány fős egységével ötszörös túlerőt leküzdve, embervesztés nélkül elfoglalta és kiürítette Közép-Ausztria legnagyobb (fürstenfeldi) fegyvertárárt. Ezáltal a Rongyos Gárda átesett a tűzkeresztségen, és a következő hónapokban sorra nyerte meg az osztrákok (és

Francia Kiss Mihály

csehek) elleni csetepatékat, nem egyszer számottevő osztrák területet megszállva. A benesi elképzelés végül is lekerült a napirendről, mindenekelőtt a *Rongyos Gárda* harci sikerei következtében, amelyek ugyanakkor kedvező lélektani feltételeket teremtettek a magyarok számára az október 11-13-i velencei tárgyalásokhoz is, ahol megegyezést született a Sopron és környéke hovatartozásáról tartandó decemberi népszavazásról.

Summa summarum kijelenthető, hogy Magyarország a felkelés három vezérének, jelesül *Héjjas Ivánnak*, *Prónay Pálnak* és nem utolsósorban Francia Kiss Mihálynak köszönheti Sopron és nyolc környező község megmaradását, akik egyébként nemcsak a népszavazás manu militari kikényszerítésében, hanem az ország számára előnyös népakarat „megszervezésében” is elévülhetetlen érdemeket szereztek. Tudni kell azt is, hogy a bolsevikok, a románok, az osztrákok és a csehek elleni honvédó harcaikat lényegében a saját vagyonukból finanszírozták, többen közülük jelzőlappal terhelték meg e célból birtokaikat. A neki felajánlott vitézi címet maga FKM pedig azzal hártotta el, hogy a címmel járó földbirtokra másnak nagyobb szükség lehet.

A soproni kérdés rendezése után a Nemzeti Hadsereg felderítőjeként teljesített szolgálatot, majd 1924-ben leszerelt, feleségül vette a tekintélyes kecskeméti családból származó *Zombory Karolint*, akitől két leánya született, és a következő másfél évtizedet gazdálkodással töltötte. 1938 őszén azonban Héjjas Iván hívó szavára 26 válogatott bajtársával Észak-Magyarországra ment, hogy részt vegyen a bécsi békefolyamat támogatására és felvidéki területek visszacsatolására szervezett Ruzsinszkói (Csehszlovákia) gerilla-akciókban. Felelősségteljes hozzáállását mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a *Rongyos Gárda* „reaktíválására” ugyan sokkal többen jelentkeztek, ő azonban csak azokat vette maga mellé, akiknek harcképességéhez és gerillaalkalmasságához nem fért kétség, és akiknek megfogadta, hogy mindegyiküket élve hozza vissza. Szavát ez alkalommal is maradéktalanul betartotta. Az Észak-Erdélyi bevonulás után szerepet vállalt a rendfenntartó erők megszervezésében, kora miatt azonban a második világháborúban már nem harcolt.

1944 késő őszén családjával nyugat felé vette útját, betegeskedő felesége kívánságára azonban a következő évben visszatértek Kecskemét környékére. A kommunisták újbóli hatalomra kerülése után FKM kénytelen volt „illegálisba” vonulni. Egy izsáki katolikus pap segítségével nevet változtatott, mezőgazdasági munkásként, dinnye-csöszként éldegélt a pusztaságban, jobbára egyedül, lakhelyét sűrűn váltogatva, a családjával való kapcsolatát a minimálisra korlátozva. (A megtorlástól való félelmükben lányai is megváltoztatták személyazonosságukat.) A környékbeliek közül sokan tudták, hogy a Kovács József álnév alatt valójában ki rejtőzik, de nem adták fel. Tizenkét évig élt rejtőzködve, állandó készültségben és fenyegetettségben. Az 1956-os népfelkelés idején óvatossága csökkent, előjött rejtőhelyéről. Végül bejelentés alapján 1957. március 8-án a Bodakút külterületén levő csöszkunyhójában rajtaütöttek a hetven évesen is kiváló fizikai és szellemi állapotban lévő idős hadfin. Arra sem maradt ideje, hogy a párnája alatt csőre töltve tartott fegyverét használja.

Mondani sem kell, hogy a kádári konszolidáció propaganda- és terrorgépezetének kapóra jött a legendás „főhírtörő” elfogása, akinek koncepció perével két legyet szándékoztak ütni egy csapásra: egyrészt a Tanácsköztársaság bukása utáni rendteremtésben játszott szerepéért akartak példás bosszút állni, másrészt „összekötő kapocsként” beállított személyén keresztül a Horthy-rendszer és az '56-os események közötti állítólagos szellemi rokonságot igyekeztek demonstrálni. A korabeli filmhíradó rögzítette FKM vallomását, miszerint „katona voltam, parancsot teljesítettem és senkit saját kezűleg ki nem végeztem”. Ennek ellenére a bírósági eljárásban közvetlen bizonyítékok nélkül tömeggyilkossá nyilvánították és halálra ítélték. Jellemző módon kirendelt védője bizonyítási eljárásra vonatkozó indítványát a bíróság elnöke azzal söpörte le az asztalról, hogy a „bizonyítékok elenyésztek”. A még élő visszaemlékezők elmondása szerint FKM mindvégig fegyelmezett katonaként, rezzenéstelen arccal, sztoikus nyugalommal viselkedett a bírósági komédia során. Noha ügyvédje felmentését kérte (merészségeért utóbb eltanácsolták a pályáról), a Legfelsőbb Bíróság Népbírói Tanácsa 1957. augusztus 9-én kötél általi halálra ítélte, és az ítéletet négy nappal később végrehajtották. Földi maradványait a 301-es parcella őrzi.

A hősiesség, hazafiasság és nemzethűség szimbólumának tekinthető *Francia Kiss Mihálynak* tudomásunk szerint mindeddig csupán a Hűség Városa, Sopron ismerte el az érdemeit azzal, hogy a *Rongyos Gárda* nyugat-magyarországi hőstetteinek szentelt 2001-es emlékmű avatásakor (*Héjjas Iván*, mint vezető mellett) név szerint is megemlégtették őt a három alvezér között.

Lányai édesapjuk rehabilitálása érdekében 1994-ben felülvizsgálati indítványt nyújtottak be a Legfelsőbb Bírósághoz, amely azonban elutasította azt, továbbra is fenntartva az 1957-es gyalázatos ítélet hatályát. „Tetszetek volna forradalmat csinálni”, mondta valamikor akkortájt a rendszerváltás elszabotálásának egyik főkolompos. Talán még ma sem lenne késő. Csúpan néhány ezer FKM kellene hozzá. A példája adott... Élete és mártírhalála azt igazolja, hogy a nemzeti önvédelem során „az erő útja” nem mellőzhető. Ebben a harcban (bármelyik oldalon) ártatlanok is áldozatul eshettek, a végén pedig mindig a győztesek ítélnék (kényük-kedvük szerint)! Ennek lett mártír hőse FKM. Ő az életével bizonyította gróf *Széchenyi István* szavait: „*Jó-magynak lenni nehéz, de nem lehetetlen.*”

Ceterum a kommunizmus százmillió ember haláláért felelős.

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

**Elég a hamis prófétákból,
idegen Jézusokból!
Mi a Keresztrefeszített
Krisztust hirdetjük.**

**Fordítások szentektől és világhírű
katolikus íróktól.**

<http://kutya farka.tripod.com/katolikusokhittana>

**Hungária Szabadságharcos
Mozgalom elérhetősége az
Interneten:**

<http://web.cetlink.net>

E-mail: szittyakurt@celink.net

A NEMZETI GÁRDA HÍREI

**A Nemzeti Gárda folytatja tovább
az országos hálózat építését!**

A legutóbbi számunkban hírül adtuk a Nemzeti Gárda megalakulását. Most pár sorban tudósítunk az elmúlt hetek eseményeiről.

Augusztus elején a Magyar Sziget rendezvényen sok gárdista volt jelen, vagy a sziget teljes időtartama alatt, vagy pedig csak pár napot vett részt a verőcei fesztiválon.

Ezzel egy időben Erdőtelken egy magyar hazafit és öttagú családját cigányok próbálták terrorizálni. Ezt megtudva, a Magyar Szigetről kb. 70 ember felkerekedett és elindult ebbe a kis faluba rendet tenni, köztük jó pár gárdistával. Budapestről is indultak kocsik még, kizárólag a Nemzeti Gárda embereivel.

A Magyarországra jelen pillanatban jellemző életkép fogadott minket! Ugyanis már jelentős rendőri erők vártak bennünket! Ilyenkor ugyanis nagy erővel kivonulnak, de amikor az adófizető, nemzeti elkötelezettségű állampolgárt és vele együtt hattagú családját terrorizálják (elvágnak a torkodat, kitapossuk a családod belét stb.), akkor persze nem csinálnak semmit!

Ha lehet egyáltalán ma Magyarországon ilyet írni, akkor „jó fejek” voltak a bennünket fogadó rendőrök. Örültek, hogy ilyen sokan lementünk, mert akkor legközelebb nem fognak velük próbálkozni. Ergo: nekik kevesebb dolgom lesz.

Más.

2007. augusztus hó 18-20 között erdélyi világtalálkozó volt Verőcén, a Csattogó-völgyben. A fővédnök: A város polgármestere, Bethlen Farkas volt.

Felkérték a szervezők a Nemzeti Gárdát, hogy segítsen.

Az alelnökünk tulajdonában lévő hang és fénytechnikával, illetve a rendezvény biztosításával segítettük az eseményt. Természetesen ingyen vállaltuk a feladatokat.

Megint más:

Dolgozunk Dévai Nagy Kamilla folyamatos őrzésén. Ugyanis őt is kirabolták a cigányok...

Ezekon kívül:

Elkészült egy pár perces film rólunk, ami az: [Inda videobomb.hu](http://Inda.videobomb.hu)-n látható, Nemzeti Gárda címmel.

Folyamatosan jelentkeznek hozzánk országosan. Ennek megfelelően szeptember folyamán szervezünk egy országos Nemzeti Gárda találkozót.

Hazafias üdvözléssel: *Poszpischek Tamás*

A Nemzeti Gárda Elnöke

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:

MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:

GEDE TIBOR

Főmunkatárs:

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:

PAUDITS ZOLTÁN

A Szerkesztőség e-mail címe:

szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.

Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.

Telefon: (06-1) 349-4552

E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre \$ 50.00,

Hungária Szabadságharcos Mozgalom

P.O. Box. 35245, Puritas Station Cleveland,

Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

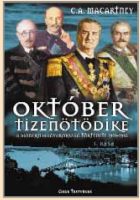
FEHERLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

TILTOTT GYÜMÖLCS! ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I-II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabban ismertette a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált. Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

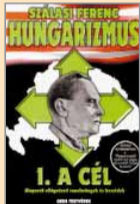
Ksz. 25. BOSNYÁK ZOLTÁN
HARC A ZSIDÓ VESZÉLY ELLEN!
(Az antijudaizmus kézikönyve)

„Szellemi fegyver akar ez a könyv lenni azok részére, akikben van közösségek felelősségtudat, akikben él az áldozatvállalás eszméje és hite, akik túl a maguk kicsinyes, egyéni életén, gondján-baján, tudják, hogy életünk lényege, célja és értelme a közösségben, a magyarságban testesül meg, amelynek örök élethőmpölgésében az egyesek csak parányi atomok, elmúló kis vízcseppek.” – vallja a szerző az utolsó, de ma is időszerű, útmutató munkájában. Kartonált. 334 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mívtárhoz, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezérééről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit. Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb antionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége. Kemény borító. 402 oldal. Ár: 3900 Ft

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikerre egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul. Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 48. DR. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKÖMÜVÉSSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti a titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Számtalan dokumentált történelmi példán keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirombantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban. Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteteti a kiháló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány. Kemény borító. 297 oldal. Ár: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

A magyar irodalom legjelentősebb írójének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert íróval ezzel a könyvvel vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban. Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNÓLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciánerezű sikereinek keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az író ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték. Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM

A történelem és a politika filozófiája
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert. Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!

(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történet-szerzője a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó siker-kötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról. Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 40. A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)

Ezúttal a zsidó „magasztos morál”, „mély bölcsesség”, „csupa ész és felvilágosultság” Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör. Kartonált, 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közbe nem tett naplók és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt. Kemény borító. 407 oldal. Ár: 4300 Ft.

Ksz. 37. MARSCHALKÓ LAJOS
ORSZÁGHŐDÍTŐK

A szerző ebben a kötetben a Világhódítók méltó pártját, az Országghódítókat leplezi le. A könyv csupán magyar olvasóra számíthat, hisz csak a mi dédelgetett országghódítóinkról szól, de rájuk, a politikailag felelősen gondolkozó magyarokra: mindre. E munkát a felelősségtudat és a FELISMERÉS diktálta, hogy a vakok lássanak és az alvók felébredjenek. Kartonált, 379 oldal. Ár: 1950 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHŐDÍTŐK
(Az igazi háborús bűnösök)

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után veheti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág. Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgepezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi izekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver. Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

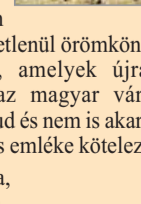
ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK
VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS
FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akarattal nyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönyekben úszó napokat, amelyek újra eljövételére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez. Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefenstahl sokáig elveszettek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt át-hassza a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyon hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe. Eredeti német hang, magyar felirat. Fekete-fehér. 82 perc. Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet” hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a félig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc. Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás
kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tizezreit ölték meg. Az első döbbsen után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkal inkább? Színes, 90 perc. Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

NAPFÉNYRE KERÜLT AZ IGAZSÁG!!!
LELEPÉLTÉK AZ AUSCHWITZI CSALÁST!!!

Ksz. 1.
DAVID COLE INTERJÚJA
FRANCISZKÉ PIPERREL
AUSCHWITZ SOKKOLÓ TANÚSÁGA!
ÁMÍTÁS ÉS VALÓSÁG!
MINDEN IDŐK LEGMEGDÖBBENTŐBB
DOKUMENTUMFILMJE

Lásd, halljad és győződj meg magad! Milyen történelmi tények alapján tagadják a világ legképzetesebb zsidó és nem zsidó történészei az auschwitzi gyilkos gázkamrák létét. Igen, ez az a dokumentumfilm, amit feljelenteni többször is lehet, de megcáfolni egyszer sem! VHS. Színes. 60 perc. Ár: 2350 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA

Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE

Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint fél-évszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tisztelésére és dicsőségére dedikálva. Eredeti német hang, magyar felirat. I. rész 115 perc. Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft. II. rész 89 perc. Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZÉ A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.